EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 285, Aralık 2012

TKİP IV. Kongresi Kapanış Konuşması...

Bir dönemin sonuna doğru

__TKİP IV. Kongresi__'nin kapanışında __Cihan__ yoldaşın yaptığı konuşmanın kayıtlarıdır. Özel bölümlerinden arındırılmış, bazı bölümler çıkarılmış, ara başlıklar buradaki yayın vesileyle konulmuştur...

IV. Parti Kongresi çalışmasının sonuna gelmiş bulunuyoruz. Üç haftalık yoğun, tempolu ve verimli bir çalışma yapmış olduk. Gündem olarak saptadığımız hemen herşeyi ele aldık, ayrıntılı tartışmalara konu ettik, önemli sonuçlara ve kararlara vardık.

Kongre çalışmasının bütünü üzerinden öncelikle şunu vurgulamak isterim: Partide sağlam bir ideolojik ve ruhsal birlik var. Bütün bir kongre çalışması bunu bize tüm açıklığıyla bir kez daha göstermiş oldu. Partinin son yıllarda, özellikle II. Kongre'den itibaren giderek canlanan ve kurumlaşan devrimci iç yaşamı düşünüldüğünde, bu sonuç şaşırtıcı da değildir. IV. Parti Kongresi şahsında yakaladığımız ideolojik ve ruhsal bütünleşme, gerçekte tüm bu sürecin bir ürünüdür, bir bakıma da doruğudur.

Zorlu bir sürecin son aşaması

Kongre çalışması içinde ele alıp değerlendirmelere konu ettiğimiz sorunlar, kongre boyunca da sık sık dile getirildiği gibi, son beş yıldır gündemimizde olan sorunlar. 2007'de toplanan II. Parti Kongresi'nden beri bu sorunları sürekli bir biçimde açıktan ya da parti bünyesinde tartışıp irdeledik ve sistemli bir biçimde pratik müdahalelere konu ettik. Bu dinamik bir süreçti ve zaman içinde bizi hep daha ileriye taşıdı. Sorunların bir kısmı daha erken zamanlarda çözüldü ve aşıldı. Öteki bir kısmının, alınan mesafelere de bağlı olarak, mahiyeti ve görünümü değişti. Katedilen mesafeye bağlı olarak yeni bazı sorunlarla yüzyüze kaldık ve bu kez bunlarla uğraştık. Bütün bu süreç boyunca deneyimlerimizden en iyi biçimde yararlanmaya, bunları müdahale süreci içinde gözetmeye çalıştık.

III. Parti Kongresi tüm bu sorunların aşılmasında bir dönüm noktası olacaktır demiştik. Aradan geçen üç yılın ardından bunun tam da böyle olduğunu bugün açıklıkla görebiliyoruz. Ve ben, kongre çalışmamızın toplam bilançosu üzerinden, şimdi de IV.

Parti Kongresi'nin bir dönemi kapatacağına olan inancımı dile getirmek istiyorum. Eğer burada yarattığımız açıklıkların, ortaya koyduğumuz iradenin, aldığımız kararların hakkını verirsek, bu durumda IV. Parti Kongresi gerçekten bir dönemi kapatacaktır, bunu tam bir güvenle iddia edebiliriz. Bu, 2007 yılından beri, yani son beş yıldır ve IV. Kongre de içinde olmak üzere son üç kongrede uğraşmakta olduğumuz sorunların, bizim için artık esası yönünden geride kalacağı anlamına gelmektedir.

Diyeceksiniz ki, örgüt sorunu, kadro sorunu, eğitim sorunu, donanım sorunu vb., bütün bunlar gerçekten gündemden çıkacak mıdır? Bu nasıl olabilir? Bunlar devrimci bir partinin yaşamında döne döne kendini gösteren sorunlar değil midir? Kuşkusuz öyledir. Bu sorunlar elbette partinin gündeminden çıkmayacaktır. Ama artık parti gündeminin esasını da oluşturmayacaktır, anlatmaya çalıştığım budur. Bütün bu konularda artık bir bilinç açıklığı yaratılmıştır, bir irade oluşturulmuştur ve parti bu temelde bir gelişme doğrultusuna girmiştir. Bu durumda, gerisi zaman işidir, sabır işidir, soluk işidir. Gerisi kararlılık ve tutarlılık işidir. Gerisi bu sürecin deneyimlerden sistemli bir biçimde öğrenmek, sonuçlarını pratikte gözetmek işidir. Bu durumda sorun artık bir yeniden inşa sorunu değil, fakat bunu başarmış bir partinin olağan gelişme seyridir. Bu seyir içinde bu sorun alanlarıyla siyasal ve örgütsel yaşamın olağanlığı içinde ilgilenmektir.

Özetle, bu türden sorunlar artık ne parti kongrelerinin, ne parti okullarının, ne de parti örgütlerinin olağan çalışmalarında öne çıkan, öncelik taşıyan sorunları olacaktır. Kuşkusuz partinin gelişme seyrinde hesapta olmayan ciddi bazı yeni durumlar ortaya çıkmadığı sürece ve elbette yalnızca görünür bir gelecek boyunca...

V. Parti Kongresi ile birlikte artık partinin gündeminde daha farklı türden bir sorunlar kategorisi olacaktır. Bunlar partinin siyasal çalışması ve mücadelesine, siyasal bir güç olarak gelişip serpilmesine ilişkin sorunlar olacaktır. Bunlar partinin solda etkili bir güç odağı olarak öne çıkmasını ve giderek sınıf eksenli bir parti olarak sınıflar mücadelesinde etkin bir rol oynamasını olanaklı kılacak sorunlar olacaktır. Devrimci strateji ve taktik kapsamındaki çeşitli türden sorunlar olacaktır.

Son beş yıldır daha çok kendimize çeki düzen vermek kapsamındaki sorunlar üzerinde yoğunlaştık. Partide niteliği yükseltmek, parti örgütünü sağlamlaştırmak, doğru çalışma tarzını oturtmak, canlı devrimci bir parti içi yaşam kurmak, kadrolaşmada mesafe almak vb. türden sorunlardı bunlar. Bu kongre üzerinden halen de önplanda bulunuyor bu sorunlar. Dahası kongre sonrasında da bir süreliğine böyle kalacaklar. İyi ama içe dönük bu türden bir hazırlık niye yapılır? Tam da dışa dönük görevlerin hakkını gereğince verebilmek için! Eğer içe dönük hazırlıkta anlamlı bir mesafe katetmiş olursak, IV. Parti Kongresi ve onu izleyecek süreçle birlikte, böylece bir dönemi de geride bırakmış olacağız. Ve ben inanıyorum ki, V. Parti Kongresi'ne ulaştığımız bir aşamada, artık yılları bulan bu hazırlığa dayanarak siyasal yaşamda etkin bir rol oynama olanağına kavuşmuş olacağız. Artık gerçek bir devrimci sınıf partisi olabilmenin görev ve sorumluluklarıyla yüzyüze kalacağız.

Gerçek bir devrimci sınıf partisi olabilmek

Gerçek bir devrimci sınıf partisi olabilmek dedim. Lenin'in Komünist Enternasyonal II. Kongresi'nde dile getirdiği parti tanımından hareketle buna açıklık getirmek istiyorum. Lenin'in sözünü edeceğim tanımı gerçekte son derece sade, bir bakıma sıradandır. Ama unutmayınız; bunu, muzaffer bir devrime önderlik etmiş büyük

bir devrimci, Komünist Enternasyonal'in gerçek kurucu kongresi sayılabilecek bir platformda ve öteki ülkelerin komünist liderleri önünde dile getiriyor. Sadeliği içinde bu tanımın taşıdığı çok özel önemi buradan da anlayabiliriz.

Nedir örgütlenmiş bir azınlık diye soruyor Lenin ve sorusunu mealen şöyle yanıtlıyor: Eğer bu azınlık gerçekten sınıf bilincine sahipse, gündemdeki her soruya doğru yanıtlar verebiliyorsa ve kitlelere önderlik etmeye gücü yetiyorsa, o zaman bu örgütlenmiş azınlık, kendine ne isim vermiş olursa olsun, gerçekte bir partidir. Ve hemen ardından ekliyor: Eğer bu örgütlenmiş azınlığın kitlelerle sıkı bağlar kurmaya, onları örgütlemeye ve onlara önderlik etmeğe gücü yetmiyorsa, isterse kendine parti desin, gerçekte bu bir parti değildir ve genel olarak pek de bir değeri yoktur.

Bu tanım üzerinden partimizin durumuna baktığımızda gördüğümüz nedir? Partimiz gerçek bir sınıf bilincine sahiptir. Teorik temeli ve programı bunun en dolaysız kanıtlarıdır. Partimiz gündemdeki hemen her soruya doğru yanıtlar verebilmek yeteneğindedir. Akmakta olan siyasal yaşamın ve mücadelenin sorunlarına ilişkin yaklaşımları, ilkelere dayalı açık ve net tutumları bunun ifadesidir. Fakat sözkonusu tanımdaki en kritik yön, kitlelerle bağ kurabilme ve onlara önderlik edebilme yeteneği üzerine söylenenlerdir. Ve bu, bizim burada, IV. Parti Kongresi'nde, üzerinden en çok durduğumuz sorunlardan biridir, belki de birincisidir. Bu açıdan yazık ki çok ciddi yetersizlikler içindeyiz, bu konuda henüz işin başındayız ve dolayısıyla buradan bakıldığında henüz gerçek manada bir parti değiliz.

Bu kuşkusuz biraz aşırı ve sert bir ifade ama halen durumumuz budur ve biz bunu yüreklilikle kabul etmek, dile getirmek durumundayız. Zaaf ve yetersizliklerimize biraz sertçe, gerektiğinde ölçüyü kaçırarak vurmak zorundayız. Bu bize bir şey kaybettirmez. Tersine, yarattığı sarsıcı etki ile yetersizliklerimizin üzerine kararlılıkla gitme irademizi güçlendirir. Kaldı ki bunu ilk kez de söylüyor değiliz. Yeri geldikçe, sınıf hareketiyle gerçek manada devrimci bir birleşmeyi başaramamış olmak anlamında, henüz gerçek bir sınıf partisi olmadığımızı, olamadığımızı hep söylüyoruz. Örneğin II. Kongre'de bunu gerekçeleriyle ortaya koyduk ve bu anlamda parti inşa sürecimizin hala da devam ettiğini vurgulu bir biçimde saptadık. Evet, biz sosyalizmle sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliği manasında, henüz gerçek bir sınıf partisi değiliz.

Ama bunu gerçekleştirmek doğrultusunda sarsılmaz bir yönelimimiz, sağlam bir irademiz ve yoğun bir pratik çabamız var, bu da gerçeğin öteki yanı, öteki yüzüdür. Tarihsel dönemden gelen güçlükler ile kendi yetersizliklerimiz üstüste binince, bu doğrultuda mesafe almakta zorlandık, hala da zorlanıyoruz, bu da anlaşılır bir durum. Ama koşulların getirdiği tüm elverişsizliklere rağmen de bunu ısrarla zorluyoruz, buna yönelik çabamızı kesintisiz biçimde sürdürüyoruz. Bütün kentlerde, bütün temel çalışma alanlarında sistemli bir biçimde sınıf eksenli bir çalışma yürütüyoruz. Bu açıdan bir sorunumuz yok. İstenilen mesafeyi almakta zorlanıyoruz, sorun burada.

Sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliği anlamında henüz gerçek bir parti değiliz, dedim. Ama Lenin'den aktardığım tanım üzerinden bakıldığında da durum aynı sayılır. İşin aslında burada aynı sorunun bir başka formülasyonu sözkonusudur. Sınıf hareketiyle devrimci birleşmede zayıflık, gerçekte sınıf kitleleriyle sağlam bağlar kurma ve mücadelelerine önderlik etmekteki zayıflığın farklı bir ifade tarzından başka bir şey değildir.

Henüz kitlelerle sağlamca bağlar kurmakta, kitle mücadelelerine önderlik etmekte anlamlı bir başarının sahibi değiliz. Bunun üzerinde burada kongre

çalışmaları boyunca da durduk. Kuşkusuz alınmış bir mesafemiz var. III. Kongre'yi izleyen dönemde bu alanda bazı anlamlı adımlar attığımız bir gerçek. Artık işçi direnişlerine önderlik edebilen bir safhaya geçmiş bulunuyoruz. Bunu güçlendirerek sürdürmek çabasındayız. Bu, yeni dönemin en temel sorunlarından, dolayısıyla sorumluluklarından biri olarak duruyor önümüzde. IV. Kongre'den V. Kongre'ye uzanan süreçte bu konuda çok daha anlamlı başarılar elde etmeli, bu alanda hissedilir mesafeler katetmeliyiz. Siyasal sahnede sınıf eksenli etkin bir devrimci güç odağı haline gelme sürecine geçiş de asıl anlamını burada bulacaktır.

Öte yandan, sınıfı kazanmaya, sınıf kitleleriyle sağlam bağlar kurmaya, işçi mücadelelerine önderlik etmeye yönelik çaba, bizi siyasal mücadelenin bir dizi yakıcı sorunuyla da yüzyüze getirecektir. Kurulu düzene karşı cepheden mücadelenin çok yönlü sorunlarının yanısıra, solda reformist akımın gücünü kırmaktan sendika bürokrasisini altetmeye, ulusal sorunda bağımsız sınıf çizgisini pratikleştirmekten sınıf hareketi içinde şovenizmin, dinsel gericiliğin ve ezilen ulus dargörüşlülüğünün etkisini darbelemeye kadar, çok değişik ve zorlu sorunlarla yüzyüze kalacağız. Artık partinin gündemindeki öncelikli sorunlar bunlar olacak, yeni parti kongrelerinin esas gündemlerini bunlar oluşturacak.

Bugünün Türkiye'sinde, siyasal mücadelede hiçbir gerçek işlevi kalmamış kırk türlü marjinal grubun buna rağmen şu veya bu şekilde varolabilmesinin gerisinde, henüz konumunun ve misyonunun hakkını verebilen gerçek manada devrimci bir sınıf partisi olamamamız gerçeği var. Bunun olmadığı bir durumda irili ufaklı sayısız grup kendine nispeten kolay bir biçimde bir yaşam alanı bulabiliyor. Adına ve misyonuna yaraşan gerçek bir devrimci parti, sınıfla kurduğu güçlü bağlar üzerinden, siyasal sahnede tuttuğu sağlam konum ve siyasal mücadelede oynadığı etkin rol üzerinden, kitlelere önderlik kapasitesi ve yeteneği üzerinden işin hakkını vermeye başladığı ölçüde sol mezhepçiliğin de sonu gelecektir. Parti ideolojik, örgütsel ve moral avantajlarını bir de bu türden bir pratik başarı ile taçlandırırsa, o zaman solda devrimi temsil eden gerçek bir odak olarak öne çıkacaktır. Bu durumda reformist akımların devrime samimiyetle akan güçleri saflarına çekmesinin de önüne geçilebilecek, reformizm ancak devrim kaçkınlarının ya da devrimden bilinçli bir tutumla uzak duranların toplanma zemini olabilecektir.

Darlığı kırmaya düşünsel darlıklardan başlayalım

Açılış konuşmasında mevcut darlığın kırılması ve sınıf kitleleri ile güçlü bağlar sorunu üzerinde özellikle durmuştum ve kongre boyunca da yeri geldikçe bu meseleyi çeşitli yönleriyle ele aldık. Hep yinelediğim gibi, darlığı kırmaya öncelikle kafamızdaki bir takım kalıpları kırmakla başlamalıyız. Ufkumuzu daraltan, hayallerimizi dizginleyen, bizi alışılmış olana tutsak eden, tüketici rutine bağlayan, yaratıcılığımızı felce uğratan, kısırlaştıran tüm ölçüleri, tüm kalıpları kırıp atmalıyız. Bugüne kadarki bütün başarı ölçülerimizi radikal bir biçimde değiştirmeliyiz. Küçük grup psikolojisine, mezhepçi zihniyete özgü darlıklara ve sınırlılıklara saflarımızda yaşam hakkı tanımamalıyız. Siyasal çalışmanın hedeflerini belirlerken ve başarıyı değerlendirirken ufkumuzu geniş tutmalı, inançlı ve iddialı olmalı, yıla yılları sığdırmak azmiyle hareket etmeliyiz.

Parti olarak temel önemde üstünlüklerimiz var. Geride bıraktığımız 25 yılın ardından halkçılığı ideolojik planda yıkan bir hareket olarak duruyoruz siyasal sahnede. Bu gerçekte TKİP şahsında Marksizmin halkçılık, proletarya sosyalizminin küçük-burjuva sosyalizmi

üzerindeki ideolojik ve moral zaferidir. Partimizin ideolojik, politik, örgütsel ve moral planda belirgin üstünlükleri var. Parti yirmibeş yılı bulan zorlu bir sürecin ürünü tüm bu üstünlüklerini bir de darlığı kırmak ve kitlelerle bütünleşmek başarısı ile birleştirirebilirse eğer, işte o zaman gerçek bir devrimci sınıf partisi konumuna ulaşır ve tarihsel misyonunun hakkını verebilir hale gelir.

Gelinen yerde halkçılık tükenmiş durumda, sürünmek yaşamak olmadığına göre. Ama varlığını ve gücünü aynı zamanda bu tükenişe borçlu olan, sürekli bir biçimde ondan beslenen reformist sol önemli bir güç olarak duruyor orta yerde. Çeşitli parti ve gruplardan oluşan reformist sol edilgenliğin gücüne dayanıyor, devrimden kaçıştan ya da bilinçli bir tutumla uzak duruştan besleniyor. Reformizmin gücü, edilgenliğin gücü, gevşekliğin gücü, yılgınlığın gücüdür. Bir devrimci yükseliş döneminde değiliz. Bu bir devrimci coşku dönemi, kendini devrime adama dönemi değil. Bütün bunlar doğal olarak reformizmi besliyor, ona güç kazandırıyor. Ama reformizmin gücü tam da bu aynı nedenden dolayı koftur da. Olayların hızlandığı ve çatışmanın sertleştiği bir dönemde, siyasal mücadelenin devrimci kimlik, kararlılık, kendini adama ruhu ve pratiği gerektirdiği bir dönemde, devrimcilik iddiasının devrimci pratik içinde sınanacağı bir dönemde, kuşku yok ki reformizmin maskesini düşürmek ve onu altetmek alabildiğine kolaylaşır. Ama biz, bugün bulunduğumuz konum üzerinden de reformizme karşı önemli üstünlüklere sahibiz. Mevcut sınırlılıklarımızı aştığımız ve etkili bir güç odağı olarak öne çıktığımız ölçüde, onun hakkından bugün de önemli ölçüde gelebiliriz.

Çıkış dönemi değerlendirmelerimizde Türkiye'nin yeni dönemine proletarya sosyalizmi damgasını vuracak demiştik. Ama yeni dönem, ancak yeni bir devrimci yükseliş dönemi üzerinden anlam kazanabilirdi. Sosyal durgunluk koşullarında devrimci bir akımın bir döneme damgasını vurması düşünülemez. Mücadele zeminleri oluşup serpilecek ki, böylece sizin kendi devrimci rolünüzü oynayabilmenizin de olmazsa olmaz koşulu gerçekleşebilsin.

Artık yeni döneme giriyoruz. Partinin tüm hazırlığı bu yeni dönemin hakkını gerçek bir devrim partisi olarak verebilmek üzerinedir. Solda bu tarihsel dönem bilincine ve buna dayalı bir hazırlığa sahip bir başka parti ya da grubun olmaması bir rastlantı da değildir. Partimizin bu üstünlüğü 25 yıllık bir birikimin ürünüdür. Daha da önemlisi, 25 yıl önce yaşanan kopmanın ve gerçekleştirilen hesaplaşmanın bir sonucudur. TKİP'nin soldaki bu konumu ile sosyal mücadele cephesinde işçi sınıfı hareketinin belirgin öne çıkışı, birarada anlamlı bir bütünlük oluşturuyor. Zaman ilerledikçe bu paralel düşüşün, bu çakışmanın anlamı çok daha açık görülebilecek, çok daha iyi anlaşılabilecektir. (...)

Çıkış dönemi değerlendirmelerinde yeni dönem proleter sosyalizmi dönemi olacak değerlendirmesi, bir yanıyla halkçılıktan kopan, sol hareketle de toplu bir hesaplaşma yaşayan bir siyasal akımın ideolojik-politik kimliği üzerinden; öte yandan, yeni dönemde sınıf hareketinin toplumsal mücadelede belirleyici bir rol oynayacağı tespitinden hareketle dile getirilmişti.

Bugün gelinen yerde gördüğümüz nedir? Bir yandan TKİP şahsında devrimci sosyalizmin gelişme seyri, öte yandan işçi sınıfı şahsında toplumsal hareketin gelişme seyri var. Olayların akışı bunların buluşmasına uygun koşulları giderek olgunlaştırıyor. Bu buluşma henüz gerçek manada gerçekleşmiş değildir, ama seyir bu yöndedir. Bu, bu buluşmanın halen belli sınırlarda gerçekleşmekte olduğu anlamına da gelmektedir. Gelinen yerde TKİP'yi sınıf hareketinden ayrı düşünmek artık mümkün değildir. TKİP tüm varlığı ile, tüm çalışması ile, yaratmış bulunduğu ilk mevziler ile, sınıf

hareketiyle içiçedir. Bu, sözkonusu tarihi buluşmanın bir ilk göstergesidir. Yine de bu bize gerçeği ve bundan çıkan muazzam görev ve sorumluluklarımızı unutturmamalıdır. Zira parti henüz gerçek manada sınıf hareketi eksenine oturmuş değildir. Bu anlamda büyük tarihi buluşma henüz gerçekleşmiş değildir.

Bir çift söz de sol hareket üzerine...

Reformist solun devrimci siyasal mücadelede oynayabileceği olumlu bir rol yok, olamaz, bu onun doğasına aykırıdır. Tam tersine, o devrimci gelişmenin önünde gerçek bir engeldir. O ancak devrimin güçlerini heba edebilir, gerçek misyonu budur. Bu, bugünkü koşullarda onun ilerici bir akım olarak oynayabileceği sınırlı olumlu rolü dışlayan bir şey de değildir. Ama sorun devrimse, devrimci süreci örgütlemek ve devrimin zaferine yürümekse, bu durumda reformizm bunun önünde aşılması gereken bir engelden başka bir şey değildir.

Küçük-burjuva halkçı akımlar ise bir bölümüyle tümden çökmüş, öteki bir bölümüyle siyasal yaşamın kıyısına düşmüşlerdir. Herşeye rağmen bu ülkede küçük-burjuva devrimciliği damarı olacaktır, bunu saklı tutuyorum. Ama mevcut hareketlerden birileri şahsında, ama bunların tasfiyesinin ardından ortaya çıkabilecek yenileri şahsında... Gelişmesi içinde geleneksel küçük-burjuvaziyi sürekli biçimde tasfiye eden kapitalizm, öte yandan onu yeni modern ilişkiler içinde döne döne yeniden de üretir. Ve kapitalizmin gelişme seyri, bunalımlar ve sosyal yıkımlar küçük-burjuvazinin yaşam koşullarını döne döne sarstığı ölçüde de, o kendi içinden gerici akımlar üretebildiği gibi devrimci siyasal akımlar da üretir. Ama Türkiye'nin bir dönemine damgasını vuran o kendine özgü küçük-burjuva devrimciliği artık tükenmiştir. İdeolojik ve moral açıdan çökmüştür.

(...)

Merkezi önderliğin belirleyici rolü

IV. Parti Kongresi ile birlikte girmekte olduğumuz yeni evrede Merkez Komitesi'ne çok özel sorumluluklar düşmektedir. Devrimci bir partide merkezi yönetici organ, belirleyici konumda bir sorumluluk demektir. Bu biraz da illegal bir devrimci örgütün yapısından gelen bir durum. Biz kendi örgütsel yaşamımız içinde bunu dengeleyecek bir dizi yol ve yöntem kullanmaya çalışıyoruz. Bu alanda tümüyle farklı bir pratiğin temsilcisi olmak çabası içindeyiz. Ama yine de bunun belli sınırları olabiliyor. Nitekim kendi 25 yıllık deneyimimiz üzerinden baktığımızda, bizde de merkezi yönetici organın belirleyici bir rol oynadığını görüyoruz. Hareketin gelişmesindeki olumlu rolüyle olduğu kadar zaman zaman tökezlemesindeki olumsuz rolüyle de... (...)

Yeni MK'yı önümüzde uzanan yeni dönemde çok büyük bir sorumluluk beklemektedir. Partinin süreçlerinde zaafiyetler yaşanırsa, bunun sorumluluğu herkesten çok MK'ya ait olacaktır. Bu durumda partiye hesabı herkesten önce MK verecektir. MK kendi rolünü doğru bir tarzda, bir önderlik kurumuna yaraşır bir tarzda yerine getirirse ama buna rağmen sorun çıkarsa, bu durumda MK bu sorunları yaratanlardan hesap soracaktır. Kaldı ki MK sağlam durursa partide kolay kolay zaafiyet de yaşanmaz. Herşeye rağmen yaşanırsa da üstesinden gelmek zor olmaz. Engel yaratanlar ya da engele dönüşenler, kolayca ayıklanır ve zaafiyetler aşılır. Bu da esasa ilişkin güçlük oluşturmaz. MK hata yapmazsa parti de esaslı bir hata yapmaz, yapsa bile ateş düştüğü yeri yakar. Partinin yaşamını etkileyen, hızını, temposunu etkileyen bir şey olmaz bu.

Öte yandan, MK üyeleri temel parti örgütleriyle dolaysız ilişki içindedirler. Bu ne demektir? Kurum olarak MK, onun tek tek üyeleri kendi konum ve misyonlarına uygun

davranırlarsa, görev ve sorumluluklarının hakkını verirlerse, her alanda örnek bir tutumun ve pratiğin temsilcisi olurlarsa, partinin geneli üzerinden ciddi bir zaafiyetin yaşanması için bir neden de kalmaz. Bu, kongremizin seçtiği yeni MK'ya bir sorumluluk çağrısıdır da doğal olarak.

MK'dan yerel önderliklere ve kadrolara geçiyorum. Söyleyeceklerim ikisini de kesiyor. Her iki konuda da partinin saptanmış ve burada, IV. Kongre'de bir kez daha onaylanmış sağlam politikaları var. Bütün sorun bu politikalara bağlı kalmakta, uygulanmasında çok özel bir dikkat ve titizlik göstermektedir. Hepimiz saptanmış politik çizgiye, ortaya konulmuş ölçütlere mutlak bir biçimde uyacağız, tüm partiden buna uyulmasını mutlak biçimde isteyeceğiz ve bekleyeceğiz.

Bu özellikle izlenecek kadro politikası bakımından önem taşımaktadır. Bu alanda tutarlı ve kararlı davranmak zorundayız. Özgün ya da anlaşılabilir durum adı altında bu alanda zaafların birikmesine, zaaflı kimselerin partiyi uğraştırmalarına mahal vermeyeceğiz. Tabii ki bugünkü insan malzemesinin dönemden de gelen tartışmalı yönleri bulunduğu gerçeğini gözönünde bulunduracağız. Ama ölçülerimizi açık ve sağlam biçimde ortaya koyacağız ve eldeki insan malzemesini bu ölçülere göre değiştirip dönüştüreceğiz. Değişime ve dönüşüme muhtaç her kadrodan bunu kesin olarak talep edeceğiz. Buna ayak direyenleri ise saflarımızdan sistemli bir biçimde ayıklayacağız.

Partimiz kadro politikasını çok erken tarihlerde, küçük-burjuva devrimciliğinin eleştirisi içerisinde oluşturmuştur. Daha '9●'lı yılların ortasında, daha somut olarak EKİM 3. Genel Konferansı'nda, bu konuda son derece sağlam ölçütler konmuştur. İdeolojik, siyasal, örgütsel, sınıfsal ve moral kriterler tanımlanmıştır. Bu kapsamda kadroda ideolojik kimlik, örgütsel kimlik, devrimci direnişçi kimlik vb. üzerinde özellikle durulmuştur. Bu yaklaşım bugün de büyük önem taşımaktadırlar. Partide devrimcileşme ve kadrolarda devrimci proleter dönüşüm, hala da ciddi bir ihtiyaçtır. Dönüşüm ihtiyacı tüm partiyi kesiyor. Partiyi yeni döneme, daha ileri bir safhaya hazırlamak zorundayız. Parti her açıdan ve elbette devrimci kimlik yönünden de, yeni bir safhaya geçmek durumundadır.

Yeni dönem kitlelerle birleşme dönemidir, kitlelere eylemli önderlik dönemidir. Yani bir tür propaganda örgütü olmaktan çıkıp, kitlelerin önderi gerçek bir devrimci örgüt haline gelebilmek dönemidir. Bütün kadrolar bu ihtiyaca göre kendilerini baştan aşağı gözden geçirmelidirler. Dönüşüm bu çerçevede hepimiz için bir ihtiyaç. Kalıpları kırmak diyoruz, bu istinasız tüm parti için bir ihtiyaç. Zira yeni dönem bizden başka bir şey istiyor, başka bir şey bekliyor, başka bir şey gerektiriyor. Kadro, siyasal çalışma ve mücadelenin ihtiyaçlarına kendini uyarlayabilendir. Partinin temel niteliklerinin yanısıra dönemsel ihtiyaçlarına da yanıt verebilen bir donanıma, bir şekillenmeye, bir yönelime hazır insandır kadro. Elinizde çok sayıda militan olduğu halde yine de kadrolaşmaktan söz edersiniz. Zira devrimci bir partinin kadro politikası, eldeki insan malzemesini çalışmanın ve mücadelenin durmadan değişen ihtiyaçlarına sürekli bir biçimde hazırlamak amacına ve hedefine dayalıdır.

Bu açıdan, herkesten önce, her organdan önce tabii ki Merkez Komitesi'nin dönüşüme ihtiyacı var. MK'nın rolü belirleyicidir derken, kastedilen budur. MK bu konuda öncü bir rol oynayamazsa örgüt nasıl dönüşecektir ki? Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı dedik. MK bu konuda üstüne düşeni yapamadığı bir durumda, parti örgütünün geriye kalanı istese de yapamaz. İşler böyle yerli yerine otursun, toplamında örgütsel mekanizma doğru bir biçimde ve gereğince işlesin diyoruz. Ama bunun olabilmesi için öncelikle belirleyici

konumdaki organın rolünü doğru oynaması gerekir. Bütün öteki çarkları hareket ettiren ana çark doğru dönmelidir ki, ötekiler de buna gereğince uyabilsin. Değişim ve dönüşüm yukardan aşağı olmak zorundadır, bunu söylemeye çalışıyorum.

Buradan güvenlik sorununa geçiyorum. Dile getireceğim temel önemde nokta, gerçekte yakın dönemin parti raporlarında yeterli açıklıkta ortaya konulmuştur. Gelinen yerde sorunun tayin edici yönü, tutarlılık ve disiplindir. Disiplin konusunda sağlam durur, saptanmış esaslara, tanımlanmış kurallara tutarlılıkla riayet edersek, bugün için güvenlik sorununda en anlamlı işi yapmış oluruz. Öteki herşeyi zaten yapıyoruz ve yapmaya da devam edeceğiz. En önemli sorun tutarlılıksa, o halde tutarsızlıkları hiçbir biçimde affetmemeliyiz. Çok sayıda insanı kaybetmek pahasına! Bunu bütün açıklığıyla söylüyorum. Bu partinin yarısını kaybetmek pahasına tutarsızlıklara taviz vermemeliyiz. Ancak bu takdirde başarılı olabilir, sorunu kendi olağan sınırlarına çekebiliriz. (...)

MK tutarlı davranmak konusunda mutlak biçimde öncü bir rol oynamalıdır. Tutarlı davranmakla bireylerin kendi yönlerinden tutarlı davranmalarını kastetmiyorum yalnızca. Bu tabii ki olmalı. Bütün MK üyeleri örnek devrimciler, örnek partililer olmalıdırlar. Yanısıra, MK ve onun tek tek üyeleri, öteki kadrolarla, yerel örgütlerle ilişkilerde bu açıdan tutarlı ve kararlı olmalılar. Hata, tutarsızlık affedilmemeli. (...)

Kurallı yaşam, kararlılık, tutarlılık bunun için gerekli. Bizim bir misyonumuz var. Bu misyon bilinci bizde varsa, o halde biz kurallı yaşamı partinin bütününde oturturuz ve yıkıcı sonuçlar yaratabilecek hatalara mahal vermeyiz. Kendimizi ciddiye alırız, 25 yıllık emeğimizi ciddiye alırız.

Başarıya kilitlenmeliyiz!

İyi bir döneme girdiğimiz inancındayım. Partide sağlam bir maya var. Kritik safhayı geride bırakmış durumdayız. Şimdi her açıdan daha iyi bir durumdayız. Ama bunu rehavet yaratmak için değil, tam tersine, sorumluluk bilincini vurgulamak için ifade ediyorum.

Devrime hazırlık, bütün bir çalışmamızın ana eksenidir. Herşey devrime hazırlık içindir. Bu, bütün bir çalışmamızın kalbinin attığı yerdir. Her türlü müdahalenin yöneldiği ana hedeftir. Yeni bir devrimler dönemi yaklaşmakta ise eğer, bize düşen bu tarihi döneme çok yönlü olarak hazırlanmaktır. Tüm kongre çalışması boyunca hangi sorunu ele aldıysak, sonuçta getirip buraya bağladık ya da dosdoğru buradan hareketle ortaya koyduk.

Son beş yılda bu gerçekleştirdiğimiz üçüncü kongre. Bu sonucusu ilk ikisinin birikimi üzerinden gelişme sürecimizin doruğudur. Hiçbir kongre bu kadar derli toplu olmadı, hiçbir kongre bu kadar rahat ve verimli çalışmadı. Hiçbir kongrede bu denli açık bir özgüven yansımadı. Bunu büyük bir iç rahatlığı ile söylüyorum ve bunun gerçekte kongremizin ortak duygu ve düşüncesi olduğunu da çok iyi biliyorum. O halde bundan güç alalım ve zorlu bir yeni döneme bunun paha biçilmez imkanlarıyla başlayalım. Ve mutlak biçimde başarıya kilitlenelim.

Solun yeni bir mezhebi değil gerçek bir devrimci sınıf partisi olmak uğraşındayız. Sorunumuz Türkiye sol hareketinin yeni bir grubunu ne edip edip kendi içinde yaşatmak olmadı hiçbir zaman. Bizim temel önemde bir misyonumuz var. Türkiye'nin son 50 yıllık birikiminden geriye kalan bir emeği ayakta tutmaya, güçlendirmeye ve geleceğe taşımaya bakıyoruz. Devrimci tarihimizden kalan bütün bir birikimin bugünkü temsilcisiyiz. Omuzlarımızda böylesine büyük bir sorumluluk var. Bunun bilincinde olmalı, yeni dönemin hakkını buna göre vermeliyiz.

TKİP IV. Kongresi sunumları...

Sınıf çalışmasının sorunları

*TKİP IV. Kongresi, saptanmış gündemlere bağlı olarak kongre öncesi süreçte **Kongre Hazırlık Komisyonları** tarafından hazırlanan sunumlar üzerinden çalışmalarını yürütmüştür. Sunumlar parti kongresine bir ön tartışma platformu oluşturmak üzere hazırlanmıştır. Dolayısıyla kongrenin kendi değerlendirme ve kararlarına yalnızca bir ilk hareket noktası oluşturmak işlevine sahiptirler. Burada yayınladığımız metin **Sınıf Çalışmasının Sorunları**'nı konu alan birden fazla sunumdan biridir...*

Sınıf çalışmamızın öncelikli sorunları

Gençlik alanı bir kenara konulursa, sınıf çalışmamız demek toplam faaliyetimizin nerdeyse onda dokuzu demektir. Yalnızca bu açıdan bakıldığında bile, böyle bir değerlendirmenin oldukça geniş bir alanı ve birçok konu başlığını içermesi gerektiği düşünülebilir.

Sınıf hareketi halen geri bir seyir izliyor. Mücadele, bilinç ve örgütlülük düzeyi zayıf. Arkası kesilmeyen saldırılara karşı güçlü bir direniş örmekten uzak. İşçi sınıfı ve emekçiler sermaye düzeni tarafından ideolojik-politik bir kuşatma altında tutuluyor. Fiziki yıpranma ve ahlaki-moral çürüme sınıf kitlelerini de döne döne sarıyor. Sendikalar sermayenin hizmetindeki güçlerce işgal altında tutuluyor. Yaşanan kıpırdanmalara ve bunların birikimiyle gerçekleşen kalkışma denemelerine rağmen, sınıf hareketi mevcut cendereyi aşamıyor, vb...

Sınıf hareketinin sorunları ve bunun sonuçları üzerinde durmayan bir sınıf çalışması değerlendirmesinin temel eksiklikler taşıyacağı muhakkaktır. Kaldı ki partinin ve kongremizin sınıfın tüm bu sorunlarını irdeleme, çözümler üretme, bunları ortaya koyma görev ve sorumluluğu vardır.

Sınıf çalışması alanı bizim için herhangi bir alan değildir. Bütün ideolojik-politik-örgütsel iddiamızın maddi-toplumsal zeminidir. Bu zemine oturmada yaşadığımız zorlanmaların diğer bütün alanları kesen, hatta son tahlilde belirleyen yönleri vardır. Bu, mevcut çalışmamızın, yönelim ve pratiğimizin aynı zamanda bu hayati kapsam ve önem içerisinde de ele alınması gerekliliği demektir. Sorunun bu yanı partimizin, ama onun da ötesinde devrimimizin geleceğini ilgilendirmektedir.

Sınıf çalışması/örgüt-politika ilişkisinde daha güncel hususlar vardır. Bugün somutta kendi içinde tartıştığımız ve tartışmamız gereken birçok örgütsel ve politik sorun, sınıf çalışması alanıyla doğal olarak bağlantılıdır. Bazı politik ve örgütsel sorunlara yapılan çok yönlü müdahalelere rağmen gerçek çözümlerine ulaşmada yaşanan zorlanmada, sınıfla bütünleşme alanındaki sınırlılıklar etkili, hatta yer yer başat bir faktördür. Öte yandan, örgütsel ve politik yetersizliklerimiz de sınıf çalışmasında hedeflenen mesafeyi almayı zora sokan temel etkenlerden biridir.

Ardı arkası kesilmeyen sendikal örgütlenme arayışları, bu örgütlenme arayışlarına dayanan mevzi direnişler, bunların mevcut koşullar altında ezilmesi, bunun sınıf hareketinde yarattığı kısır döngü, bir başka sorun alanıdır.

Sendikalar sorunu ele alınması gereken temel önemde sorunlardan biridir.

Ele alınabilecek daha dar başlıklar da işaret

edilebilir:

- Değişen istihdam biçimlerinin incelenmesi, bunun sınıf üzerindeki etkilerinin açığa çıkarılması ve sınıf çalışması alanında önümüze ne tür zorluklar çıkardığının saptanması ve bunların üstesinden nasıl gelinebileceğinin ortaya konulması önemli bir ihtiyaçtır.

- Halen yapılması planlanan yasal değişiklerde (grev yasakları, vb.) sınıfın örgütlenmesini zora sokan yeni yanları sözkonusudur. Bunlar dikkatle incelenmeli ve sınıf hareketinin gündemine taşınmalıdır.

- Dinsel gericiliğin toplumda ve işçi sınıfı içinde kazandığı geniş etki alanı, bunun örgütlenme ve mücadele süreçlerine etkisi üzerinde önemle durulmalıdır.

- Sol hareketteki önü alınamayan yozlaşmanın sınıf hareketine etkisinin ne olduğu ve bu etkiyi karşı mücadele görevi güncel olarak ele alınması gereken bir başka sorundur.

Liste daha da uzatılabilir. Fakat bir kısmı kendi içinde çok önemli görülen ve daha genişletilebilecek olan yukardaki başlıklara rağmen, kongremizin asıl yoğunlaşması gereken alan, süregiden fabrika-sektör çalışmalarımızın ***"pratik zorlanma alanları"***dır. Bu ilk bakışta kongre gibi genel bir platformun yoğunlaşması için biraz fazla somut ve dar bir gündem olarak görülebilir. Ancak bunun nedenleri bu platform için az-çok açık olmalıdır.

Partinin sınıf çalışması, zaman içinde gelişip ilerlemesine rağmen, bir dönemdir ulaştığı eşiği aşmakta zorlanmaktadır. Sınıf hareketi ve işçi kitleleri içinde daha belirgin somut mevziler kazanmayı başarmak olarak tanımlanabilecek bu eşiğin aşılması, toplam parti çalışmasının yalnızca nicelik olarak gelişmesini sağlamayacak, aynı zamanda sınıf zeminine oturmuş, belli somut mevziler üzerinden siyasal faaliyetini örgütleyebilen yeni bir niteliğe ulaşmasının da önünü açacaktır.

Sağlanan ilerlemeye rağmen gelip dayanılan bu eşiği aşmada yaşanan zorlanma bugün en önemli sorun alanımızdır. Kongremizin en önemli görevlerinden biri, belki de en önemlisi, sınıf çalışmamızın yaşadığı bu zorlanmanın nasıl aşılabileceği üzerine yoğunlaşmaktır. Siyasal çalışmamızı fabrika zeminleri üzerinden varetmeyi başaran bir düzey yaratmak, aynı zamanda sınıf ve kitle mücadelesinin ortaya çıkardığı eski ya da yeni çok yönlü görevleri gereğince omuzlayabilmek gücünü de ortaya çıkaracaktır. Bu başarılamadan, partinin önce sınıf kitleleri içinde, sonra da tüm toplum nezdinde etkin bir politik taraf olmasının sağlanması zordur. En azından bugünün sınıf hareketi koşullarında...

Öncelikli sorun alanları noktasında ortak görüş birliği

Gelinen yerde sınıf çalışmamızın öncelikli sorun alanları ve bunların aşılması için yapılması gerekenler konusunda parti saflarında bir görüş birliği vardır. Kendi başına bu olgu bile önemli bir kazanımdır ve kongremizin işini belli açılardan kolaylaştırmaktadır.

Elbette sözkonusu başlıklar ilk kez bu kongre platformunda ele alınacak değildir. Hatta bir kısmının ilk ele alınışı hareketimizin ortaya çıkış dönemine kadar uzanmaktadır. Ancak bugün yoğunlaşılması gereken esas halka, II. Parti Kongresi'den bu yana daha somut olarak müdahale edilmeye çalışılan alanlardır.

Esasen 2●●5 tarihli *7. Yıl Değerlendirmesi* ile başlayan süreç, ardından 2●●7'de toplanan II. Parti Kongresi'nde kapsamlı bir müdahaleye dönüşmüş, 2●●9'da toplanan III. Parti Kongresi bu müdahaleyi yeni bir düzeye çıkarmıştır. Her iki platformda da burada tartışılacak başlıklar ele alınmıştır. Dahası, tüm bu sürecin birikim ve deneyimleri, zorlanma alanları, geçen sonbaharda gerçekleşen iki Parti Okulu devresinde ve onları izleyen tam üyeli MK toplantısında, en somut biçimiyle tekrar ele alınmış, tam da bu tartışmalar üzerinden parti orta vadeli somut planlamalar yapabilme imkanı bulmuştur.

Ancak tüm bu süreçte alınan yolun bilinen sınırları bu başlıkları tekrar ele almayı gerektirmektedir. Ve aşılamayan her sorunun şu veya bu ölçüde tekrarlar içeren bir tartışmaya yol açması da kaçınılmazdır.

Partimiz henüz belli fabrika birimlerini

elinde tutan, buradan sınıf hareketine genel müdahale yapma olanaklarına sahip bir güç değildir. Ve bugün sınıf çalışmamızın önünü açacak olan, ne yapıp edip sınıf içerisinde daha belirgin mevzilerin kazanılmasıdır. En son parti okullarında somut olarak tartışılmış sorun alanları, kongremiz tarafından bir kez daha, daha somut ve çözücü biçimde tartışılmak zorundadır.

Sözkonusu somut tartışma başlıklarına geçmeden önce, dünden bugüne (özellikle de II. Parti Kongresi'den bu yana) süregiden sınıf çalışmamızın durumuna daha yakından gözatmak, yapılacak tartışmalar için faydalı olacaktır.

II. Parti Kongresi'den (2007) bu yana sınıf çalışmamız...

II. Parti Kongresi öncesi süreç parti açısından belirgin bir gelişimin yaşandığı bir dönem oldu. Bu gelişim süreci kendini esas olarak, politik faaliyet kapasitesinin güçlenmesi, faaliyet alanının genişlemesi, partinin politik etkisinin büyümesi, sol hareket ve toplumsal muhalefet içerisinde kendine daha belirgin bir yer edinmesi üzerinden ortaya koydu. Kadrosal alanda yaşanan gelişme ise bilinen nedenlerden kaynaklı olarak tek yanlı ve böyle olduğu ölçüde de önemli zaaf ve eksiklikleri barındıran özelliklere sahipti.

II. Parti Kongresi esas ve öncelikli müdahalesini "örgüt ve kadro sorunları" üzerinden gerçekleştirmiş olsa da, bu alan ile sınıf çalışması ve onun gelişim düzeyi arasında güçlü bağlar kurdu. Kurumlar ve platformlar merkezli, dolayısıyla daha çok açık biçimler üzerinden şekillenen sınıf çalışmamızın bu durumdan çıkarılması, daha denetim dışı ve fabrika-sektör merkezli bir biçime kavuşturulması, üstünde en çok durulan konulardan biri oldu.

II. Parti Kongresi, genel etkisi güçlenen ve sınıf içinde daha belirgin olarak kendini ortaya koyan çalışmamızın daha ileriye taşınabilmesi için hareket içerisinde somut mevziler kazanmanın şart olduğunun altını çizdi ve bunun yolunun sınıf kitlelerini ve hareketini esas alan genel faaliyet sınırlarının aşılmasından, seçilmiş alanlara yoğunlaşan-kuşatan bir içeriğe kavuşturulmasından geçtiğini tespit etti.

Tabii ki "seçilmiş alanlar üzerinden yoğunlaşmış bir çalışma" ilk defa II. Parti Kongresi'nde vurgulanan bir yönelim değildi. Ancak II. Parti Kongresi sadece sözkonusu yönelimin gerekliliğinin altını çizmekle kalmadı, aynı zamanda karşı karşıya bulunduğu çok yönlü sorun alanlarına rağmen partinin, bu yönelimi hayata geçirmek için her zamankinden çok daha geniş imkanlara sahip olduğunu da ortaya koydu.

II. Parti Kongresi'nden III. Parti Kongresi'ne uzanan süreçte genelde esas müdahale alanı örgüt ve kadro sorunları oldu. Bu alandaki kapsamlı sorunlarda atılan ilk adımlar ve bunların sonuçları III. Parti Kongresi'nin (2009) gerek bu sorunları, gerekse sınıf çalışmasının sorunlarını daha kapsamlı ele alabilmesinin de önünü açtı. Her açıdan II. Parti Kongresi'nin devamı ve tamamlayıcısı olan III. Parti Kongresi'nde sınıf çalışması sorunları daha geniş bir biçimde tartışılabildi. "İstenilen yoğunlaşmanın henüz sağlanılamadığı", bunda halen de önemli ölçüde varlığını sürdüren örgüt ve kadro sorunlarının yadsınamaz bir paya sahip olduğu, III. Parti Kongresi tespitleri arasında yer aldı.

III. Parti Kongresi platformu, *7. Yıl Değerlendirmesi* ve II. Parti Kongresi'nde tespit edilen "alan ve ilgi" kayması sorununun aşılarak gelinen yerde bütün temel alanların sınıf çalışması yönelimine girdiğini vurgularken, bu yönelimin derinleştirilmesi ve toplam faaliyetimizin tam anlamıyla sınıf eksenine oturması gerekliliğinin üzerinde durdu. **"Sınıf eksenli partiye geçiş!"** şiarı ile ifade edilen bu yönelimin seçilmiş alanlara yoğunlaşan bir çalışma üzerinden ete-kemiğe büründürüleceği gerçeği bir kez daha ifade edildi. Bu çerçevede III. Parti Kongresi, "yoğunlaşma ve kuşatma" sorununu çok daha somut bir biçimde ele aldı.

Kongre seçilmiş alanlara yoğunlaşan bir faaliyetin istenilen tarzda gerçekleşememesiyle

her düzeyde "politik önderlik sorunları" arasında somut bağlar kurdu. Merkezden yerele her bir organ değişik biçim ve düzeylerde de olsa fabrika merkezli çalışmalara yoğunlaşmadan, belirlenmiş hedefler üzerinden sonuç almak şöyle dursun, bu hedeflere dayalı sürekli ve sistematik bir faaliyetin örgütlenmesinin bile başarılamayacağı, kongrenin en önemli vurguları arasında yer aldı.

Genel gündemler ile yerel çalışma arasındaki gerekli bağların kurulması sorunu, bu sorunla da bağlantılı olarak fabrikalara dönük özgün politikaların oluşturulması, özel örgütlenme politikaları çerçevesinde işçilerin sosyal yaşam alanlarına daha kuvvetle girilip müdahale edilmesi, bütün çalışma alanlarının bazı darlaşmaları göze alarak kendi faaliyetine eksen teşkil edebilecek seçilmiş birimlere daha kuvvetle yüklenmesi, III. Parti Kongresi'nin somut kararları arasında yer aldı.

Kuşkusuz kongre bir dizi başka sorunu da ele aldı. Sınıf çalışmamızın niteliği, araçları, mevcut deneyimlerin toparlanmasında yaşanan zorlanma vb...

Kongrenin ele aldığı diğer önemli bir başlık sınıfın eylemlerine müdahalenin sorunlarıydı. Sorun sadece süregiden eylemlere önderlik etme kapsamında ele alınmadı. Kendi sınıf faaliyetimizin "propaganda ve aydınlatma" ekseninden çıkıp daha eylemli bir hatta kavuşturulması ihtiyacı ve bu yönde yapılması gerekenler tartışmasıyla birleştirildi.

Daha güçlü bir siyasal müdahale için sendikal mevzilerinin yaratılması, sendikal bürokrasiyle her alanda daha kapsamlı bir mücadeleye girilmesi ve tüm bunların yöntem ve araçları, III. Parti Kongresi'nin tartışma başlıkları arasında yer aldı.

Genel planda ve birçok yanını eksik bırakarak özetlediğimiz III. Parti Kongresi'nin "Sınıf eksenli partiye geçiş!" şiarı altında formüle ettiği bu yönelimler, kongreyi izleyen dönem içinde yoğun bir çabayla hayata geçirilmeye çalışıldı. Bu süreç zarfında hemen her alan şu veya bu ölçüde "seçilmiş hedeflere yoğunlaşan bir faaliyet" örgütlemeye çalıştı. Özellikle İstanbul çalışması, "propaganda-ajitasyona dayalı genel bir seslenmenin ötesine geçmeyi başarmak" açısından, o güne kadarki düzeyimizle karşılaştırıldığında, önemli sayılabilecek bazı adımlar attı. Bir dizi direniş ve sendikal örgütlenme girişimi parti tarafından bizzat örgütlendi. Kendi dışımızda gelişen eylemli süreçlerde de parti açık bir taraf olmayı başardı. Aynı dönemde özellikle metal sektörü üzerinden, henüz "somut fabrika mevzilerimiz"in sınırlı olması gerçeğine rağmen, partinin bir politik güç haline gelmeye başladığının göstergesi olan süreçler yaşandı. Parti her zamankinden daha belirgin bir şekilde sınıfla anılır hale geldi.

Gerek bileşimi gerekse tartışma düzeyi açısından bir kongreyi aratmayacak nitelikteki Parti Okulu etkinliklerinde öteki sorunlar yanında sınıf çalışmasının sorunları üzerine tartışmalar tam da bu gelişmelerin ışığında gerçekleşti. Parti Okulu tartışmaları ve aynı dönemde gerçekleşen tam üyeli MK toplantısı, "seçilmiş alanlara yoğunlaşan bir çalışma", bunun öncelikleri, sorun alanları ve imkanları açısından somut tartışmaların yapıldığı platformlar oldu. Ve II. Parti Kongresi'nden bu yana yapılmaya çalışılan müdahale en somut biçimini bu sürecin arkasından buldu. Özellikle hedefler-öncelikler, genel çalışma-özgün politika, ideolojik-politik zayıflık-kadro-eğitim-sınıf çalışması ilişkisi, çok yönlü bir kuşatma için işçilerin sosyal yaşamına müdahale gibi konular en somut biçimiyle ele alındı.

Sadece varılan sonuçlarla yetinilmedi, aynı zamanda MK iki yıllık bir dönemsel planlama yaparken, bu sonuçları esas hareket noktalarından biri olarak kabul etti. Özellikle de yoğunlaşma sorununun önünde engel olarak görülen "genel politik faaliyetin yarattığı yükler" konusunda net tercihler tanımladı.

Gelinen yerde çalışmamızın durumu üzerine...

Toplamdan bakıldığında, henüz mevcut sınırlarımızı aşmamızı sağlayacak bir gelişme ivmesi yakaladığımızı söyleyebilecek durumda değiliz. Gene de toplama bakıldığında, bazı istisnalar dışında bütün alan çalışmalarımızın

artık seçilmiş hedeflere yoğunlaşan bir düzey kazanmaya doğru yol aldığı görülmektedir. Ancak en ileri örnekler bir kenara konulup ortalama durum ele alındığında, bu yoğunlaşma düzeyi yer yer henüz istikrardan uzak ve daha da önemlisi politik niteliği açısından sorunludur.

Yoğunlaşmanın çok yönlü bir "politik kuşatma düzeyi" kazandığı örnekler sınırlıdır. Genellikle fabrika içi sorunlar ve sendikal çalışma öne çıkmaktadır. Bu durum, o da en ileri örnekleri şahsında, sadece 1 Mayıs ya da kapsamlı genel saldırılar gündeme geldiğinde kısmen zorlanabilmektedir.

Siyasal sorunların hergünkü faaliyete gereğince yedirilebilmesinde, iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlara karşı yükseltilen mücadele çağrılarının etkin bir sosyalist propagandayla gereğince birleştirilmesinde halen de önemli bir zorlanma sözkonusudur.

Parti en ilerilerinden başlayarak çevre işçi ilişki ağının eğitimesinde daha belirgin ve hedefli bir çaba içerisinde olsa da, bu açıdan elde ettiği sonuçlar da sınırlı kalmıştır.

Çalışmanın daha eylemli bir tarzda örgütlenmesi açısında özelikle İstanbul çalışması son dönemdeki gelişim ivmesini sürdürmektedir. Fakat bu "eylemli hat" birçok handikapla içiçe yürümektedir. Kendini sendikal örgütlenme çabaları olarak dışa vuran eylemler, belli durumlarda gereğinden önce bir çatışmaya dönüşebilmektedir. Bizim tercihlerimizden öte sendikal çalışmanın kendine özgü niteliğinin ürünü olan bu durum, sınırlı sayıda işçinin gerekli iç örgütlülükten ve bilinç düzeyinden yoksun bir şekilde eyleme girmesine yol açmakta, bu eylemler partinin sınıf içerisinde politik etkisini güçlendirse de, sonuç olarak genelde fabrikalardaki dayanakların kaybedilmesiyle sonuçlanmaktadır. (İstanbul'da son dönemde birçok fabrikadan böyle atıldık). Bu durum bir yandan belli imkanların kaybına yol açarken, öte yandan sözkonusu alanlar üzerinden istikrar sorunları yaratmaktadır.

Diğer iller açısından ise henüz eyleme, direnişe ya da başarılı bir örgütlenmeye dönmüş örnek sayısı yok denecek kadar azdır. Bu durum ilden ile değişse de...

***

Değişik araçların aynı hedef doğrultusunda, ancak kendi özellikleri gözetilerek etkin bir biçimde kullanılmasında II. Kongre'den bu yana yaşanan zayıflama, son dönemde belli ölçülerde aşılmaya çalışılsa da hala sürmektedir. Dernekler ve kültür kurumları gibi araçlar kendi gerçek işlevlerinden uzaktır. Mevcut durumda en yaygın ve etkin araç olarak öne çıkan bültenler ise dil ve üslup alanındaki genel sorunların etkilerini şu veya bu ölçüde taşımaktadır. Araçların ortak bir politika etrafında, ama kendine özgü özellikleri öne çıkacak şekilde kullanılmasındaki sınırlar çalışmamızı tekdüzeliğe mahkum eden önemli bir faktördür.

Sınıf hareketinin genel gündemlerine müdahalede zayıflama sözkonusudur. Bu zayıflama her ne kadar "seçilmiş alanlara yoğunlaşma, tercih ve öncelikleri buna göre yapma" yönelimiyle ilişkili görünse de, yer yer hareketten ve onun gündemlerinden kopma sorunuyla bizi karşı karşıya bırakmaktadır. Kazanılmış bazı refleksler zayıflamakta, aynı zamanda fabrika çalışmaları da dahil olmak üzere bütün siyasal faaliyetimiz bu açıdan da tekdüzeleşmektedir. En son THY grevi ya da kamu alanındaki iş bırakma eylemleri, bu zayıflığın dışa vurulduğu güncel örnekler olarak önümüzde durmaktadır.

Kadrosal sınırlılıklar en önemli sorunlardan biri olmaya devam etmektedir. Bu özellikle çalışmanın politik muhtevasına ilişkin sorunlar yaratmaktadır. Çalışmayı bire bir örgütleyen güçlerin bilinen politik zayıflıkları ve merkezden yerele yönetici organların bu politik zayıflıkları ortadan kaldıracak, en azından dengeleyecek bir müdahale ve önderlik kapasitesi ortaya koymakta zorlanmaları, siyasal plandaki zayıflığın en önemli nedenlerinden biridir. Parti kendi kadrosunu donatıp eğitmekte zorlanmakta, çalışma tarzında aşılamayan sorunlar ise fabrika merkezli faaliyetin siyasal niteliğini düşürmektedir.

Öncelikler, hedefler, genel yoğunluk, özel çalışmalar vb. konularda gerek kongrelerde,

gerekse son Parti Okulları'nda net tanımlar yapılmış olsa da, bu alanda belli sorunlar sürmektedir. Sorun büyük ölçüde yönelimlerin, önceliklerin, tercihlerin ne olması gerektiği tartışması olmaktan çıkmış, gündelik faaliyetin doğru planlanmasıyla ilgili yanları öne çıkan bir mahiyet kazanmıştır. Fakat bu, zorlanmaların halen de kavrayış ile ilgili yanların bulunmadığı manasına gelmemektedir.

Partide her ne kadar ortak sorunlara ortak çözümler noktasında güçlü bir görüş ortaklığı olsa da, bu görüş ortaklığına yön veren ideolojik-politik hattın kavranılmasındaki zorlanmaların ve bunun gündelik faaliyetimizde yol açtığı sorunların sürdüğü görünmektedir.

Bu görüş ortaklığının net bir ideolojik-politik kavrayış birliği düzeyine yükseltilmesinin başarılması, partinin önünde duran en önemli sorunlardan biridir. Kalıcı çözümünü kadroların ideolojik-politik gelişimi üzerinden bulacak olan sorunun daha kısa vadedeki müdahale alanı, politik önderliğe dayalı çalışma tarzının oturtulmasında alınacak mesafedir. Bu mesafe kendini sınıf çalışması alanında güçlü bir nitelik değişimi olarak ifade etmeden sorunlarımızın bir kısmı, en çok da siyasal faaliyetimizin niteliği ve tek yönlülüğü sorunu büyük ölçüde sürecektir.

Bazı öneriler:

* Sınıf faaliyetimizin, özellikle fabrika çalışmalarımızın mevcut muhtevası gözden geçirilmelidir. Sendikal çalışma ile siyasal çalışmanın birleştirilmesi alanında çubuk siyasal alana bükülmeli, bu doğrultuda genel siyasal çalışma ve seçilmiş alanlara yoğunlaşma ilişkisi yeniden tartışılmalıdır. Siyasal faaliyetimizin belli fabrika birimleri üzerinden kendini vareden bir düzeye ulaşması temel hedef olarak tanımlanmalıdır.

Bu doğrultuda;

a- Parti hedef işletmeler planlamasını yeniden gözden geçirmeli, imkan olan her alanda çalışmamız orta ölçekli işletmelerden siyasal kuşatma için daha uygun olan büyük ve stratejik işletmelere doğru kaydırılmalıdır. Gene aynı nedenlerle örgütlü işletmelere daha planlı bir yönelim gerçekleştirilmelidir.

b- Anti-emperyalizm ve ABD karşıtlığı, gericiliğe karşı mücadele, faşist baskı ve terör gibi toplumu saflaştıran gündemler daha güçlü işlenmelidir. Sağlık ve eğitim gibi temel hakların gaspına yönelik saldırılar, kadın sorunu gibi toplumsal olgular, sendikal hakların gaspı gibi konular sınıf çalışmamızın daha belirgin gündemleri olmalıdır.

c- Sosyalist propaganda açısından içinde bulunulan zayıflık mutlaka aşılmalı, merkezi organlar en temel sorumluluk alanlarından biri olarak bu alanı tanımlamalıdır. Değişik biçimlerde işçi eğitim grupları oluşturmak ve sürekliliğini sağlamak için azami çaba göstermek, temel toplumsal ve siyasal gerçeklerin işlendiği sosyalist propaganda broşürleri gibi kalıcı araçlar hazırlamak özel bir politika haline getirilmeli, yeni MK bu doğrultuda somut planlamalar yapmalıdır.

d- Yalnızca içerik açısından değil yaygınlık açısından da propaganda-ajitasyon çalışmamızda önemli bir zayıflama sözkonusudur. Yer yer "seçilmiş alanlara yoğunlaşma" yönelimine dayandırılan bu zayıflık aşılmalı, düne göre zayıflayan refleksler tekrar güçlendirilmelidir. Hedefsiz zayıf propagandaya duyulan tepki yer yer kendi sınırlarını aşmakta, propagandaya ilgisizliğe dönebilmektedir.

* Ana vurgunun siyasal çalışmaya yapılması gerekliliği sendikal çalışmanın özel önemini karartmamalıdır. Sendikal çalışma açısından mevcut yönelimler güçlendirilerek sürdürülmeli ancak bu alandaki yetersizlikler özel müdahalelerle aşılmalıdır.

Bu doğrultuda;

a- Parti bu alanda uzmanlaşacak özel ekipler oluşturabilmeli, bu ekipler kapsamlı ve çok yönlü bir eğitimden geçirilmelidir. Bölge ve alan bileşimleri oluşturulurken bu ekiplerin dağılımı gözetilmelidir.

b- Partiye son dönemde belli bir prestij kazandırmış olsa bile yeterince hazırlığa dayanmayan sendikal kalkışmalardan gelinen yerde mümkün mertebe kaçınılmalı, çubuk bir

kez daha uzun erimliliğe, yeterli hazırlığa sahip olmaya bükülmelidir.

c- Ortaya çıkan mevzi direnişlere müdahalede "sendikacıların yapmadığı işleri yapmak- yaptırmak" çizgisine dayalı anlayış geri plana itilmeli, bu alan da ihmal edilmeden siyasal gerçekleri açıklamaya dayalı bir hat daha belirgin hale getirilmelidir.

* Kullandığımız araçlar açısından belirgin bir darlık içinde olduğumuz söylenemez. Sorun araçların kendine özgü özelliklerine dayalı bir biçimde kullanılmasının başarılmasıdır.

Bu doğrultuda;

a- II. Parti Kongresi sonrası süreçte belli bir zayıflama yaşayan dernekler, kültür kurumları, birlikler, platformlar türü araçlar tekrar güçlendirilmelidir.

b- Mevcut kadrosal sınırlılıkta öncelik kültür kurumlarına verilmeli, bu kurumlar bulundukları alanda yaşayanların sosyal yaşamını kuşatma bakışıyla hareket etmeli, örgütlenme çalışmasında kültürel araçların etkin bir biçimde kullanıldığı mevziler haline getirilmesi için çaba gösterilmelidir.

Yeni MK bu açıdan da somut bir planlama yapmalı, belli ölçülerde de olsa bu kurumların yaygınlaştırılması gündeme getirilmelidir.

Tartışılabilecek diğer bazı konu başlıkları...

* Öncü işçi profili üzerine somut değerlendirme ve işçi sınıfı içinde kadrolaşmanın sorunları...

* Sendikal ayrımlar, sendikal platformlar ve 1 Mayıs ayrışmasının gösterdikleri üzerine...

* İşçi Savunma Birlikleri üzerine...

* Sınıf çalışmamızın genel gündemleri üzerine...

* Deneyimlerimiz ışığında sendikal ittifaklar politikamız üzerine...

* 25. yıl ve 15. yıl kampanyaları ile seçilmiş alanlara yoğunlaşan bir çalışma ilişkisi üzerine...

* Seçilmiş alanlara "darlaşan" bir çalışma ve partinin kitleselleşme sorunu üzerine..

Sınıf Çalışmasının Sorunları Komisyonu
Temmuz 2012

Metal eylemleri ve...

(Baştarafı s.25'de)

öfke patlak verdiğinde ise eylem içerisinde geniş komitenin kurulması, eylemde sonuna kadar gidilmesi ve istifa sürecinin işletilmesi çağrısında bulundular. İşten atmalar olduğunda ise fiili mücadelenin örgütlenmesi için çalıştılar.

Tüm süreç pratik ve somut müdahale çabasıyla birleştirildi, ama sonuçta harekete yön verebilecek bir düzeyden uzak kalındı. Çünkü özellikle bunun için olmazsa olmaz olan fabrikada devrimci politikayı taşıyabilecek siyasal-örgütsel mevzilere sahip değillerdi. Ayrıca hareket ani bir biçimde geliştiğinden, onu kuşatmak üzere bir yığınak yapmayı da başaramadılar. Bu ve benzer sorunlar, sınıf devrimcilerinin de işçilerin karşılaştığı sorunları çözebilecek yeterlilikte bir politik-örgütsel hazırlığa sahip olmadığını göstermiş, yetersizlik alanlarını açığa çıkarmıştır.

Toplam tablo, sınıf devrimcilerinin yığınağı doğru yere yaptığını da kanıtlamıştır. Ama henüz işçi sınıfına önderlik edebilecek yeterli siyasal-örgütsel kapasiteye, bu kapasitenin en önemli unsuru olmak üzere işçi sınıfını kavrayacak organik bir güce-mevziye sahip olmadığı görülmektedir. Bu aşamada önemli olan bu yetersizlikleri görmek, aşmak üzere çözümler üretmek ve sınıfa önderlik edebilecek bir düzeye ulaşmak üzere her açıdan gelişmeyi başarabilmektir.

Bu da zaten TKİP IV. Kongresi'nin üzerinde özellikle durduğu ve çözümüne ilişkin açıklıklar sağladığı temel önemde bir sorundur. O halde yapılması gereken, bir de IV. Parti Kongresi'nin perspektifleri ışığında bu son deneyimler üzerine düşünmektir.

TKİP IV. Kongresi sunumları...

Sendikal çalışma ve örgütlenmenin sorunları

__TKİP IV. Kongresi,__ saptanmış gündemlere bağlı olarak kongre öncesi süreçte __Kongre Hazırlık Komisyonları__ tarafından hazırlanan sunumlar üzerinden çalışmalarını yürütmüştür. Sunumlar parti kongresine bir ön tartışma platformu oluşturmak üzere hazırlanmıştır. Dolayısıyla kongrenin kendi değerlendirme ve kararlarına yalnızca bir ilk hareket noktası oluşturmak işlevine sahiptirler. Burada yayınladığımız metin __Sınıf Çalışmasının Sorunları__'nı konu alan birden fazla sunumdan biridir...

Son birkaç yıl içerisinde sendikal cephede önemli gelişmeler yaşandı. Öncelikle şunu belirtelim: Düzenin yıllardır özelleştirme ve taşeronlaştırma politikalarıyla hayata geçirdiği sendikasızlaştırma saldırısı ileri boyutlar kazandı. Bu özellikle Türk-İş'te temsil edilen korporatist sendikacılığın tabanını eritti. Sermaye iktidarı biraz da bunu kullanarak sendikal bürokrasiyi uysal bir uşağı haline getirdi. Düzen içi iktidar kavgasında AKP karşıtı cephede olanlar terbiye edildi, bazı sendikalar AKP'nin arka bahçesi haline getirildi. Sendikal bürokrasi iyiden iyiye çürüyüp sınıfa yabancılaştı. İhaneti daha aleni ve pervasız yapar hale geldi. Geçmişte en azından göstermelik olarak yapılan eylemlerden dahi vazgeçildi.

Sendikal bürokrasinin bu düzeydeki çürümüşlüğü tepkilerin yoğunlaşmasına ve açığa çıkmasına zemin hazırladı. TEKEL bu bakımdan bir milat oldu. TEKEL işçileri sermaye iktidarı kadar Türk-İş bürokratlarıyla da mücadele içerisinde, hatta bir yerden sonra da sadece bürokratlardan hesap sorma çizgisinde ilerlediler. Böylece hem sınıf mücadelesinde sarsıcı ve yol gösteren büyük bir direnişi gerçekleştirirken, diğer yandan da bu direnişleriyle hem sınıf hareketi, hem de sendikal bürokrasi üzerinde sarsıcı etkilerde bulundular. TEKEL gibi büyük bir direnişi sistematik müdahalelerle bitiren sendikal bürokrasi, başta TEKEL işçileri olmak üzere işçi sınıfının öfkesini üzerinde topladı. Bu öfke 2010 1 Mayıs'ında patlarken, sendikal bürokrasi karşısında işçilerin mücadele ruhunu büyüttü. Bunun da bir ürünü olarak bu sürecin ardından anlamlı çıkışlar yaşandı. Ontex öne çıkan örneklerden biriydi. Bosch işçilerinin yaptığı çıkış ise bu mücadelenin en ileri aşaması oldu.

İşçi sınıfının öncü kolu konumundaki metal işçilerinin ayaklarına takılı bir pranga olan Türk Metal çetesine attıkları tokat, siyasal-tarihsel önemi olan bir gelişmeydi. Bosch işçilerinin attığı bu adım henüz tüm sonuçlarına varmasa da, kuşkusuz ki sendikal bürokrasiye karşı mücadelede yeni bir çığır oldu. İşçi sınıfının işbirlikçi sendikacılıktan kurtularak sermayeye karşı belini doğrultması yolunda önemli bir adım olan Bosch'u boğmak için sermaye ve işbirlikçileri elbirliği yaptılar. Alt kademe sendikal bürokrasinin bilinen çapsızlığı ile birlikte mesafe de aldılar. Ancak yine de bu süreç devam ediyor. Sendikal alanda ve sınıf mücadelesinde dengeleri değiştirebilme potansiyellerine sahip olan bu gelişmenin taşıdığı öneme denk bir politik-pratik sahiplenmeyi göstermek durumundayız.

Sendikal cephede reformist girişimler

Bu dönemde sendikal cephede bir yanda üst kademe sendika bürokrasisi düzenle tam bir bütünleşme yaşayıp biçimsel mesafeyi de

ortadan kaldırırken, onu aşmak iddiasıyla çeşitli girişimler gündeme geldi. Bunlar arasında **Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP)** öne çıktı. Türk-İş bünyesindeki AKP kuşatmasına, Türk-İş'in AKP'nin arka bahçesi haline getirilmesine karşı bir tepkiyi de içeren bu çıkış, bu ölçüde burjuva siyaseti, özelde de CHP ile ilişkiliydi. Öte yandan sınıf içerisinde son dönemde bürokrasiye karşı birikmiş öfkeye de yaslanmaya çalıştı. Ancak söylemleri ne olursa olsun içlerinde sınıfa ihanetleri tescilli olanlar, sendikalarında bürokratik bir sulta kurarak tabandaki her ileri çıkışı hoyratlıkla ezenler de vardı. Bu ölçüde de işçi sınıfı içerisinde en başından itibaren büyük bir güvensizlikle karşılandı.

Bununla birlikte bu platform sözde iddialarına uygun bir pratiği örmedi. Tabana yaslanmak, onun enerjisini açığa çıkarmak hedefiyle ciddi herhangi bir girişim içerisinde de olmadı, bu yönde kararlar almasına rağmen... Elbette AKP işbirlikçisi Türk-İş yönetimi karşısında sallantılı olsa da yer yer sınırları olan bağımsız bir tutum gösteriyor olması (en ileri örneği 1 Mayıs'tır), bu platformu sınıfın yararına kullanmayı olanaklı kılıyor. Fakat bu olanakları abartmamak gerekiyor. Dahası bu olanaklarla gözleri kamaşan bir kısım refomizmin etkisindeki sol sendikacılar da böylelikle çürüyorlar. Bu girişimin sınırlarını görmek, sallantılı ve bürokratik özünün bilincinde olmak, tüm bu gerçekleri ileri sınıf güçlerine anlatmak, bu platformun sağladığı sınırlı olanakları kullanabilmenin yolunun dahi tabandan örgütlenmeye-birleşmeye bağlı olduğunu kavratmak, bunun gereklerini yapmak üzere adım atmak gerekir.

Bu temel gerçekleri gözlerini yumanlar hem sahip oldukları mevzileri sendikal bürokrasinin ellerine verirler, hem de sendikal alanda politik bakımdan gericiliğin ekmeğine yağ sürerler. İşte son dönemde bu bakımdan da çarpıcı örnekler yaşanmıştır. EMEP türünden reformistler yanında Belediye-İş ve Genel-İş üzerinden P... ve H... türünden grupların düştüğü durumlar ortadadır. Bunlar koltuk uğruna gerici ve bürokratik sendikal odaklarla işbirliğine girebilmişlerdir. Kuşkusuz alt kademe bürokrasinin karakteri iradesizlik, küçük hesapçılık ve ana güçler arasında yalpalamakla belirlenmektedir. Bunlar küçük-burjuva sol akımların da karakteristik özellikleridir. Sendikal alanda iş politika yapmaya geldiğinde bu türden sonuçlar doğurmaktadır. İşte bu dönemde çarpıcı görünümler alan bu örneklere karşı kararlı bir mücadele vermek temel bir görevimizdir. Ancak bu bakımdan yetersiz kaldığımız açıktır. Belediye-İş, SGBP ve son olarak DİSK Genel Kurulu vesilesiyle ortaya çıkan örnekler vesilesiyle bu görülmektedir.

Yeni dönemde mutlaka bu cephedeki mücadeleyi güçlendirmeliyiz. Ayrıca bu mücadele içerisinde ve gücümüze de bağlı olarak bunları politikalarımız doğrultusunda harekete geçirmek mümkün olabilir. Bunu gözönünde bulundurmalıyız.

Tabandan gelen sendikalaşma girişimleri

İşçi sınıfının sendikal örgütlenme eğilimi bu dönemde de güçlenerek sürdü. Azgın sömürünün bunalttığı işçiler bir çıkış yolu olarak sendikaların yolunu tuttular. Metal ve petro-kimya sektörleri başta olmak üzere birçok işkolunda sendikalar önemli ölçüde büyüdüler. Fakat birçok örnekten de yakınen biliyoruz ki, bu örgütlenme girişimleri sermaye ve uşakları tarafından cepheden saldırılarla yüzyüze kaldılar ve ezildiler. Bu nedenledir ki bu dönemde tam da buradan kök alan çok sayıda işçi direnişi yaşandı. Bu direnişler son yıllarda sınıf hareketinde canlı bir dinamik olarak varlığını gösterdi. Sendikal bürokrasinin sınıf hareketinin birleşik eylem yeteneğini dumura uğratarak sessizliğe boğduğu bir dönemde bu eylemler sınıfın tabandan hareketliliğinin göstergeleri oldu.

Bu direnişlerin bir kısmında biz doğrudan taraf olurken, bir kısmına da başladıktan sonra müdahalelerde bulunduk. Önemli bir deneyim biriktirdik. Bununla birlikte işçi sınıfının örgütlenme eğilimini kucaklayarak ve bu eğilime dayanarak sendikal alanda mevzi tutmak bakımından zayıflık yaşadık. Bir yanıyla bu düşmanın cepheden yürüttüğü baskı ve saldırılarının bir sonucuydu. Fakat bunda kendi hatalarımızın da büyük bir rol

oynadığını belirtmek gerekir. Bu deneyimler üzerinde durmak, dersleriyle donanmak ve yeni dönemde mutlaka bu eğilimden beslenmek, onu kucaklamak, ona dayanmayı başarabilmek durumundayız. Bu amaçla daha güçlü, sistemli ve planlı müdahaleler, kampanya düzeyinde yüklenmeler yapmalı, ayrıca kazanımları kalıcı hale getirebilecek bir politik-örgütsel kapasiteyi yaratmalıyız.

Genç, politik bakımdan zayıf, ancak mücadeleci bir kuşağı barındıran bu hareketlilik ya da eğilim devrimci yanıtlar bulamadığı/ devrimci zeminde örgütlenemediği ölçüde dağılıp gitmektedir. Öyle ki sendikal bürokrasinin hakkından gelebilecek potansiyellere sahip olan bu genç mücadeleci dinamik, daha filiz halindeyken örgütlü bürokrasi tarafından ezilmekte, düzene uydurulmaktadır. Bunu aşmak için fabrika komiteleri, beraberinde ise sektörel birlikler türü sendikal alanda politika yapan devrimci zeminlerin kurulması-işletilmesi özel bir önem taşımaktadır. Ayrıca bazı bilinen örneklerde olduğu gibi, elde edilen sendikal mevziler sendikal bürokrasiye karşı devrimci bir politik mücadele odağı biçiminde örgütlenmelidir.

Mücadelede öne çıkan gündemler

Ortadaki mücadele dinamikleri dikkate alındığında, önümüzdeki dönemde çalışmamızda gözetmemiz gereken beş temel gündem olduğunu söylemek gerekir.

Bunlardan birincisi, yasal engeller ve baskılardır. Sermayenin sendikal hak ve özgürlükleri gaspa yönelik hamleleri bu konuya önem kazandırmaktadır. Ayrıca birçok sendikalaşma girişiminde de gördüğümüz üzere, örgütlenme girişimleri sermaye, devlet ve sendikal bürokrasinin işbirliğinde baskı ve zorbalıkla karşılanmaktadır. İşçi sınıfını siyasallaştırmak bakımından büyük bir olanak olan bu süreçleri hakkıyla değerlendirebilmek üzere politik-pratik bakımdan hazır olmalıyız. Hatta bu konuları özel kampanyalar biçiminde yüklenmelere de dönüştürebiliriz.

İkincisi, sendikal bürokrasidir. Sendikal bürokrasinin çok yönlü tahakkümüne ve baskısına karşı ortaya güçlü bir mücadele dinamiği çıkmaktadır. TEKEL, Bosch, Ontex gibi örneklerden de görüleceği üzere, işçiler daha örgütlenme ve mücadele süreçleri içerisinde bile sendikal demokrasi yönünde güçlü özlemlere sahipler. Temsilcilerini kendileri belirlemek, mücadele süreçlerinde söz hakkı gibi istemlerle sık sık karşılaşmaktayız. İçerisinde olduğumuz mevzilerde, sektörel bazlı çalışmalarda bu gündemlere hak ettiği önemi vermeliyiz. Fabrika çalışmalarında yol aldıkça bu gündemin giderek daha çok önümüze geleceğini unutmamalıyız.

Üçüncüsü, insanca yaşamaya yeterli asgari ücrettir. Krizden sonra işçi ücretlerinde büyük bir erime yaşanmıştır. Bosch'ta dahi mücadelenin kaynağında ücret ve sosyal haklar sorunu olduğunu unutmayalım. Bu nedenle önümüzdeki dönemde daha iyi ücret mücadelesiyle birlikte toplusözleşme ve asgari ücreti belirleme süreçlerinin çok daha sert geçeceğini söyleyebiliriz. Kamu emekçilerinin son dönemde ortaya koydukları mücadele de bunu bir başka açıdan doğruluyor.

Dördüncüsü, esnekleştirme, özelde de taşeronlaştırmadır. Neo-liberal saldırganlığın temel başlıklarından olan esnekleştirmeye karşı mücadele son yıllarda ivme göstermiştir. İşçi sınıfını örgütsüzleştirmek ve kuralsız bir çalışma düzenine mahkum etmek sonucunu veren bu saldırılar karşısında işçi sınıfı örgütlenerek yanıt vermeye çalışmaktadır. Özellikle taşeronluğun sınıfın geniş bölüklerini etkilemesi ve ağır sömürü şartları bu sorunu genel politik bir zemine taşımaya olanaklı hale getirmektedir. Bizzat bu alandaki dinamiğe de yaslanarak örgütlenen Dev-Sağlık-İş ve Enerji-Sen deneyimleri ortadadır. (Bu deneyimleri aynı zamanda bağımsız sendika kurup kurmamak sorusuna bir yanıt oluşturması basımından da değerlendirmek gerekir.)

Diğer taraftan İstanbul'da PTT ve Maltepe belediye direnişi deneyimleri, bu sonuncuya dayanarak örgütlenen kurultay, son derece anlamlıdır. Kurultay bu sorun üzerinden toplumun gündemine oturacak bir mücadelenin olanaklı olduğunu göstermiştir. Her ne kadar sonuçları itibariyle sınırlı kalsa da, daha iyi ve planlı bir çalışmayla bu alanda ülke çapında

genel bir kampanya yürütülebilir. Yapılanı aşan yeni bir kurultay, tek bir bölge ya da il dışında, ülke çapında örgütlenebilir.

Beşincisi, sendikalaşma eğilimidir. Ağır sömürü şartları karşısında güçlü bir sendikalaşma isteği gösteren işçi sınıfının bu eğilimini kucaklayarak sendikal mevziler kazanabilmeliyiz. Geçtiğimiz dönemde bu bakımdan ciddi deneyimler yaşadık, ancak maddi kazanımlar elde edemedik. Bu dönemde artık bu sorunu aşmalıyız. Nedenlerini irdelemeli, gereken önlemleri almalıyız.

Burada en çok yaşadığımız sorun sendika bürokratlarının tahakkümü ve bizi etkisizleştirmeye yönelik gericiliğidir. Bu alanda adım atmadan mevziyi güçlendirmek önem taşıyor, ancak gündem sendikalaşmak olunca geciktirmek de mümkün olamayabiliyor. Gecikme durumunda bazen patronun saldırılarıyla mevziyi de kaybedebiliyoruz. Bu durumda süreci iyi yönetebilmek gerekiyor.

İlerici sendikal odaklarla ilişkiler

İlerici sendikal odakların durumuna dair yukarıda değinmeler yaptık. Bu odaklar içerisinde sayılabilecek reformizm kadar devrimci-demokrat güçler de sendikal bürokrasi karşısında bağımsız hareket edebilme iradesine sahip değiller. Ayrıca imkanları olduğu her durumda sendikal bürokrasi ile ilkesiz ittifaklara özel bir eğilim göstermektedirler. Bu nedenle sendika bürokratlarının suçlarına da ortak olmakta, tabandan ve onun ihtiyaçlarından kopmaktadırlar. Koptukça da politik söylemleriyle pratikleri arasında derin bir uçurum oluşmakta, bu da bir yandan ileri-öncü sınıf güçleri üzerinde bozucu etkilerde bulunmakta, diğer yandan devrimci harekete karşı güvensizliği arttırmaktadır. Bunun için bu çevrelere karşı ideolojik-siyasal mücadeleyi kesintisiz sürdürmek önem taşımaktadır.

Bununla birlikte sendikal alanda bağımsız durmaya çalışan, sol harekete yakın, ya da şu veya bu çevreyle ilişkili belli güçler de bulunmaktadır. Bunları devrimci sınıf sendikacılığı ilkeleri temelinde yanyana getirmek önem taşıyor. Bu bakımdan mevzi kazandıkça gündemimizde daha çok yer tutacak bir konudur. Güç kazandıkça ve giderek bir çekim merkezi oldukça, bugün sendikal bürokrasisinin eteklerinden kopamayan unsurları da etkilemek ve sürüklemek mümkün olacaktır. Bazı örneklerden de görüleceği üzere, doğru ve inisiyatifli bir politikayla başarılı sonuçlar alınabilmektedir.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadelede Ontex ve Çel-Mer deneyimleri

Bu iki deneyimin ortak özelliği, bir mevziye dayanarak sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin yükseltildiği örnekler olmalarıdır.

Her iki örnek de olumlu ve olumsuz yanlarıyla bir bütün olarak çok anlamlı deneyimlerdir. Bu nedenle bu deneyimlerden sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi örgütlerken yararlanmak büyük önem taşıyor.

Burada kısa başlıklar halinde bu iki deneyimden çıkarılabilecek dersleri sıralamak istiyoruz.

* Her iki örneğin ortak üstün yanı, mevzi mücadeleyi politik alana taşımış olmalarıdır. Öyle ki mücadele tek bir kapitaliste karşı mücadele olmaktan genel olarak sermayeye ve onun politik uzantılarına karşı bir mücadeleye, sendikal bürokrasinin mevzideki uzantılarına karşı mücadeleden genel olarak sendikal bürokrasiye karşı mücadeleye dönüşmüştür.

* Mevzideki mücadelenin hedef ve kapsam bakımından politik alana taşınmış olması, bu mücadelelerin etkinliğini ve gücünü de doğrudan etkilemiştir. Böylelikle hem kendi alanlarında sermaye ve sendikal bürokrasi üzerinde, hem de ilerici sol ve sendikal kamuoyuna mal olarak, geniş bir etki alanına ulaşmışlardır. Dolayısıyla bu iki örnekten çıkarılacak en önemli sonuçlardan birisi, sermayeye ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelede mevzi kazanmak kadar onu korumanın da esas olarak bu mücadelenin politik bir eksende kurulmasına bağlı olduğudur.

Bu iki örnek sadece başarılarıyla değil başarısızlıklarıyla da bu gerçeği doğrulamaktadır. Örneğin Çel-Mer'de düşman saldırıya giriştiğinde bu bakımdan pek az şey yapılmıştır. Bu ölçüde de bu önemli mevzi

bir bakıma sessiz sedasız kaybedilmiştir. Ya da Ontex'de özellikle direnişçi işçilerden bazılarının apolitizmi buradaki sonu hazırlamıştır.

* Her iki örnek, mücadeleyi olabildiğince politik mecraya çekebilmenin hayati önemini, diğer taraftan da bu yolda başarıyla ilerlemenin esasta mevzideki güçleri ve konumumuzu sağlamlaştırmaya bağlı olduğunu göstermektedir. Öyle ki, eğer mevzi mücadelesini politik sahaya taşırken mevzideki sınıf güçlerini ideolojik-politik bakımdan eğitmez ve örgütsel bir temel atamazsak, bu güçlere dayanarak ilerlemenin bir sınırı olduğunu unutmamak gerekir. Zira politik mücadelenin sorumluluğunu taşıyamayacak durumda olanlar, bizim aynı zamanda politik bir taraf olduğumuz bir mücadeledeki olumsuz pratikleriyle ciddi bir ağırlığa dönüşebilirler. Ontex'de direniş sona ererken ortaya çıkan sorunlar bunu göstermiştir. Politik olarak geri, aynı zamanda karakter olarak zayıf bir işçinin çıkıp diğer işçileri etkilemesi ve sendika bürokratlarıyla en geri bir temelde ilişkiye girmesiyle ortaya çıkan durum yeterince açıklayıcıdır.

Bu nedenle sendikal bürokrasiye karşı mücadelede dayandığımız mevzilerdeki güçlerin politik düzeyini yükselmeli, örgütlülüklerini sağlamlaştırmalıyız.

* Bu bakımdan, özellikle Ontex gibi başlangıçtan itibaren atılacak adımlar konusunda inisiyatifin elimizde olduğu bir mevzide, mevziyi güçlendirmeden, yani sadece öncünün değil bir bütün olarak öncünün niteliğiyle birlikte ana gövdeyi mücadeleye hazırlamadan zamansız adımlardan uzak durmalıyız. Ontex'te TİS sürecine yapılan başarılı müdahale sonuç doğurmuşken, mücadeleyi keskinleştirip ileri bir mecraya taşımaktan kaçınılabilirdi. Bunun yerine bu müdahalenin kısmi kazanımlarına dayanarak fabrikadaki örgütlenmeyi geliştirebilirdik. Komitedeki öncülerin niteliğini yükseltir, örgütlülüğü giderek aşağıya doğru yayar, kitlenin bilinç ve mücadele yeteneğini geliştirebilirdik.

* Mevziyi güçlendirme ve politik alanda mücadeleyi derinleştirme yolundaki çalışmalar kesintisizce sürdürülmelidir. Herhangi bir boşluğun düşmanın karşı saldırısına davetiye çıkaracağını, ayrıca bıraktığımız her boşluğun başka güçlerle doldurulduğunu unutmamalıyız. Çel-Mer'de olan budur, yine Ontex'te de yer yer buradan gelen sorunlarla yüzyüze kaldığımız açıktır.

* Politik mücadele zorunluluğu ile mevzideki güçlerin zayıflığı arasındaki gerilimin bir kırılmaya dönüşmemesi önemli bir noktadır. Bunun için mevziyi güçlendirmeye yönelik adımlarımızı atarken, mevzideki güçlere taşıyamayacakları, zorladığımızda kırılmaya dönüşebilecek yükler vermemeye dikkat etmeliyiz. Ontex'te bu bakımdan bir dizi sorun yaşanabilmiştir. Belirtelim ki buradaki handikap nesnel bir durumdur. Dolayısıyla onu bilince çıkararak, aşmak üzere sistemli, kararlı ve yoğun bir emek vermeliyiz. Bu ise bizim önderlik kapasitemizi sınayacaktır. Mevzide dayanmaya çalıştığımız işçileri geliştiremediğimiz, bu gücü ve yeteneği gösteremediğimiz ölçüde onları zorlu bir kavgaya sokmamız mümkün olmaz. Böyle bir durumda ortaya çıkacak gerilimi ya da gerilikleri tepeden inme, dayatmacı tutumlarla aşma çabası ise işçilerle olan ilişkilerimizin yıpranmasını getirir.

* Sözkonusu olan önderlik kapasitesi esasta kadrosal nitelikle ilgilidir. Bu mevzi mücadelelerin ihtiyaçların ancak nitelikli kadrolar, bunun üzerinde de nitelikli örgütler karşılayabilir. Bu bakımdan yoldaşlarımız içerisinde ideolojik-siyasal kapasitesi gelişkin, pratik deneyimi olanlar varsa da, bunun ihtiyacımızı karşılayacak düzeyde olmadığı açıktır. Dolayısıyla buradaki sorun genel kadro sorunumuz kapsamındadır. Diğer taraftan, sorunun tek tek kadroların niteliğini aşan bir örgütsel nitelik ve kapasite sorunu olduğunu da unutmayalım. Yani zayıflık esasta partinin siyasal-örgütsel mücadele kapasitesiyle ilgilidir. Bu mücadelelerin bulundukları alanı aştığını, tüm partinin mücadele-çalışma gündemi olduğunu unutmamalıyız. Dolayısıyla doğrudan

mevziyle ilişkilenen örgütümüz ile birlikte tüm bir parti örgütü, en başta da merkezi önderlik bu sürecin sorumluluğunu taşımaktadır. Bunun için bu süreçlerdeki pratiğimizi irdeleyebilmeliyiz.

* Mevzi mücadelelerin politik alana taşınması, esasta bu alandaki görevlerin tüm parti örgütlerinin gündeminde olduğu anlamına gelir. Bu demektir ki, bu süreçlerde parti tüm güçleriyle ortak bir yüklenme içerisine girmelidir. Bulunulan alanların özgünlüğüne göre değişmekle birlikte mevzideki gelişmelere bağlı olarak yerel yanıtlar üretilmelidir. Boykot kampanyası gibi somut mücadele süreçlerinin bunu kolaylaştırdığını biliyoruz. Bu çerçevede tüm illerde eş zamanlı yapılan eylemlerin bir parti kültürü-refleksi ve tarzını ortaya çıkarması, bunu geliştirmesi ayrıca önemlidir. Böyle davranmakla, ortak yüklenmekle mevzideki mücadeleyi de alabildiğince güçlendiriyor, ileri-öncü işçileri politik olarak kazanmanın olanaklarını oluşturuyoruz.

* Her iki örnekte örgütlenen direnişler politik bakımdan da belirgin biçimde damgamızı taşımıştır. İleri ve öncü işçiler politik bakımdan bize yakınlaşmışlardır. Dolayısıyla bu, bu mevzilerde ileri işçileri devrimcileştirmek ve partiye kazanmak konusunda ciddi olanakların varlığını göstermektedir.

* İleri-öncü potansiyelleri açığa çıkarmak, ileride olanı geliştirmek ve politikleştirmek, bu işçileri hem kendi alanlarında hem de bir bütün olarak işçi sınıfı içerisinde etkinleştirmemize bağlıdır. Bu da işçileri harekete geçirecek somut taktik politikalar ve örgütlenmelerin oluşturulmasına bağlıdır. Bunun için işçilere mevzideki mücadelenin ihtiyaçlarına bağlı olarak net politik-pratik hedefler göstermek gerekir. Bunu başarıyla yapmak bize aynı zamanda bu işçilerin enerjilerini açığa çıkarmak kadar bu enerjiye yaslanarak sınıfa yönelik daha etkili müdahalelerin imkanlarını sağlayacaktır.

Örneğin Çel-Mer'de direnişin ardından içeriyi örgütlemek ve aynı zamanda başka fabrikalara ulaşmak amacıyla yapılan plan anlamlıdır. Bu plana göre işçiler tanıdıklarından başlayarak çevre fabrikalardan işçilere ulaşacak, buralarda da sendikal örgütlenme çalışması yürütülmeye çalışılacaktı... Bir diğer örnek Çel-Mer'in öncü işçilerine yaslanarak EMEP kurultayına yapılmaya çalışılan müdahale olmuştur.

* Her iki mevzideki deneyim de bize mücadelenin son derece sert olduğunu, dolayısıyla örgütlenmede de buna uygun bir dikkati, özeni ve tutumu gerektirdiğini göstermektedir. Çalışmanın gizliliği özenle korunmalı, iç illegalite sağlamca kurulmalıdır.

* Bu iki örnek bize politik etkinin ne denli önemli olduğunu, hiçbir emeğin boşa gitmediğini ispatladı. (...) Ayrıca, yıllar boyunca bu alanda yürüttüğümüz genel seslenme faaliyetinin karşılığını da aldık.

Sendikal alanda mevzilere dayalı politika yapmak...

Politikanın etkinliği biraz da güce bağlıdır. Güç olunmadan politika yapmada mesafe almak mümkün değildir. Sendikal alanda politika yapmak için de fabrikalarda kök salmak hayati bir önem taşımaktadır. Yıllardır sendikalar, sendikal bürokrasi, sendikal bürokrasiye karşı mücadele, sendikalaşma gibi temel konularda sağlam bir politik açıklığımız, sözümüz var. Sınıf çalışması içerisinde de sendikal alanla şu ya da bu biçimde ilişkileniyoruz. Çalışma yürüttüğümüz fabrikalarda, sendikalaşmak hemen her durumda temel bir gündem oluyor. Ayrıca son dönemde de sendikalaşan ya da sendikalı fabrikalarda bir yer tuttukça politika yapmanın olanakları da çoğalıyor. Bu ölçüde de giderek bu alanda daha özel konularda net politikalara, nitelikli kadrolara, araçlara sahip olma ihtiyacı yakıcılaşıyor.

Sendikal alanda etkin biçimde politika yapmak için fabrikada mevzi tutmak hayati bir önem taşımaktadır. Fakat mevzi tutabilmek için de politika yapılmalıdır. Bu çoğu durumda bir sendikalaşma çalışmasıdır. Öyle ki kısmi hak mücadeleleri dahi çoğu durumda bir yerden sonra sendikalaşma çalışmalarına dönüşmektedir. Böylece daha bu aşamada sendikal alana girmiş oluyoruz, hem politik olarak hem de fiilen... Bu nedenle, daha bu ilk

aşamada fabrikada yapacaklarımızı sendikal bürokrasiyi ve sendikalardaki anlayışları hesaba katarak yapmak durumundayız. Biz sınıf devrimcileriyiz, amacımız başlı başına daha iyi ücretler ve çalışma şartları ya da sendikaya üye kazanmak değil, işçi sınıfını devrimcileştirmektir. Tüm bunları da sınıfın devrimcileşmesini kolaylaştırdığı, onu bilinç-örgütlenme ve eylem bakımından giderek sermaye ve düzenle karşı karşıya getireceği için önemsiyoruz.

Ancak sendikal bürokrasi, tescilli haininden ara kademesine kadar, özünde sendikaya üye yazmayı kendi başına bir amaç olarak ele alıyor. İşte bu nedenle daha yolun başında, sendikalaşma sürecinde, sendikal alanda politika yapmak, çok yönlü bir mücadele yürütmek kaçınılmaz oluyor. Çünkü sendika bürokratları çalışmada izimizi görür görmez, gerici yüzlerini gösteriyorlar. O kadar ileri gidiyorlar ki, tehlikeyi hissettiklerinde örgütlenmeye dahi yanaşmayabiliyorlar. Başlarını ağrıtacağımızı biliyor, büyük emeklerle yaratılan mevzinin kendisine karşı olduğu bilinciyle anında gericiliğe çark ediyorlar. Ya hiç ellerini sürmüyorlar, ya da yaratılan mevziye bulaştıklarında bizi tasfiye etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bizimle ilişkili olan işçilere vebalı gibi davranabiliyorlar. Onları yalıtmaya, etkisizleştirmeye, yok saymaya çalışıyorlar. Son dönemde metal işkolu başta olmak üzere böyle çok sayıda deneyimimiz var ve bunu yapan sözde ilerici, solcu sendikacılar olabiliyor.

Bu koşullarda yapılması gereken, sendikalaşma mücadelesini basitçe bir sendika üyeliği olmaktan çıkararak sermayeye ve sendikal bürokrasiye karşı çetin bir mücadele süreci olarak örgütlemektir. Buna uygun planlı, uzun soluklu bir hazırlık yapmaktır. Örneğin sendikalaşma çalışmasında bunun gerektirdiği gizliliği (sermayeye ve sendika ağalarına karşı) korumaktır.

Bu noktada mevziyi korumak kadar asıl olanın politik süreklilik olduğunu unutmamalıyız. Bu da, mevzi kaybetsek dahi sendikal alanda politik etkinliğimizi sürdürmek demektir. Metal işkolundaki sendikal birlik deneyimi bu bakımdan bir örnektir. Fabrikalardaki mevzilerimizi kaybederiz ama işçi birliği zemini üzerinden politik etkinliğimizi buna rağmen koruruz. Bu da beraberinde yeni mevziler kazandığımızda politik etkimizin kopukluk olmadan yükselmesi sonucunu verir.

Mevzide politika yapmak denildiğinde, bu sadece sendikal politika sınırlarında anlaşılmamalıdır. Politika yapmak aynı zamanda siyasal gündemlere dayalı çalışmak, siyasal süreçleri fabrikada bir gündem haline getirmek, fabrikadaki durumumuza göre mücadele konusu etmek demektir. Bu da Kürt sorunundan emperyalist savaşa ve gericiliğe kadar hemen tüm sorunların mevzideki çalışmanın bir gündemi olduğu anlamına gelir.

Politika yapmak demek aynı zamanda ileri ve öncü olana ulaşmak, onları sendikal süreçler başta olmak üzere harekete geçirebilecek politik-örgütsel taktikleri gündeme getirmek demektir.

Mevzide politik çalışmada TİS'ler ve sendika genel kurulları son derece özel gündemlerdir. Bu gündemler fabrikada derinleşmek, emek-sermaye, emek-sendikal bürokrasi ekseninde işçileri taraflaştırmak ve giderek mücadele-örgütlenme içerisine sokmak bakımından son derece işlevseldir. Birleşik Metal genel kurullarına yönelik müdahale deneyimi bu açıdan öğreticidir.

Mevzide politika yapmak, örgütsel bakımdan çeşitli amaçlarla oluşturulmuş çalışma gruplarından komitelere ve giderek parti hücrelerine kadar değişik, ancak işlevleri farklı örgütsel formları yaratıcı biçimde kullanmayı gerektirir. Burada hücre stratejik hedeftir. Bu da ancak mevzide etkin politika yapmaya, bu amaçla diğer örgütsel formları başarıyla kullanmaya bağlıdır. Bu bakımdan açıklığa sahip olsak da, uygulamada gereken esnekliği ve yaratıcılığı gösterebildiğimiz söylenemez. Bu da mevzi kazanmada işimizi zora sokan faktörlerden birisidir.

Sınıf Çalışması ve Sendikalar Komisyonu
Temmuz 2012

Metal eylemleri ve Renault deneyimi

Metal işkolunda yaşanan hareketlenme ve bu hareketlenmenin doruk noktası olarak Renault eylemi, üzerinde durulmayı fazlasıyla hak etmektedir.

Bilindiği üzere metal işkolu Türkiye kapitalizminin son yıllarda yaşadığı ekonomik büyümede başı çeken sektörlerden biridir. Sektörün genelinde, özellikle de otomotivde bu büyümenin gerisinde yoğun emek sömürüsü bulunuyor. Öyle ki bir zamanlar işçi sınıfı içerisinde ücret ve haklar bakımından ayrıcalıklı bir kesim sayılan otomotiv işçileri, bu üstünlüklerini büyük ölçüde yitirmişlerdir. Düşük ücretler, güvencesiz ve ağır çalışma koşulları genel bir durum haline gelmiştir. Bu koşullar, işçilerin dayanma sınırlarını zorlamakta, öfkelerini büyütmektedir. Öfkenin hedefinde ise kapitalistlerden de çok Türk Metal sendikası var. Çünkü sicili bozuk bu faşist çete, çalışma kamplarına dönüştürülmüş olan fabrikalarda koruculuk görevi görüyor ve her sözleşme döneminde işçileri satıyor. Üstüne de baskı, zorbalık ve işten atmalarla bu düzenin sürmesini sağlıyor.

Ama Bosch işçilerinin çıkışı bu düzenin sonsuza kadar gitmeyeceğini gösterdiği gibi, korku duvarlarını da yıktı. Böylelikle metal işçilerinin mücadele güç ve özgüvenini artırarak eyleme geçmenin koşullarını olgunlaştırdı. 100 bini aşkın metal işçisini kapsayan MESS Grup TİS sürecine girilirken, metal işçilerinin bu öfkesi de belirginleşmişti. Fakat işkolundaki kapitalistler uluslararası rekabetin de keskin olması nedeniyle sömürü cenderesini gevşetmeye yanaşmadılar. Bu nedenle geliyorum diyen bu hareket karşısında esnemek istemediler. İstemedikleri için TİS sürecinde işleri eskisi gibi yürütmeye kalktılar, ki bu da işçilerin öfkesinin patlamasına sebep oldu.

Aslında Türk Metal'in taslağındaki ücret talepleri Birleşik Metal'den çok da geri değil, fakat hem Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalardaki genel ücret düzeyi Birleşik Metal'inkinden düşük, hem de daha önemlisi yüzde 18 gibi bir oranla masaya oturan Türk Metal'in tek haneli oranlara imza atacağı kesin görülüyor. Yani Türk Metal'in inandırıcılık sorunu var ve işçiler teklifin bu kadar düşük tutulmasını haklı olarak satışın habercisi saydılar ve harekete geçtiler.

Öfkenin Renault'ta doruk noktasına ulaşması ise tesadüf değildi. Yukarıda özetlediğimiz tüm koşullar bu fabrikada en uç biçimlerde görülmekteydi. Renault'ta iş yükü aynı işi yapan diğer fabrikalardan her zaman ağır olmuştur. Son dönemde de artık dayanılmaz boyutlara varmıştır. Fabrikada son dönemde baskılar da yoğunlaşmıştır. Bu koşullarda düşük ücretlerin baskısı daha fazla hissedilmektedir. Diğer taraftan, Renault işçilerinin bu koşulları değiştirme umudu ise canlanmıştır. Bunun kuşkusuz en önemli nedeni hemen yanıbaşlarında kurulu olan Bosch işçilerinin çıkışıdır. Tüm mücadele dönemlerinde bir biçimde bu iki fabrika arasında dolaysız bir etkilenme olmuştur. '98'de metal fırtınası yaşandığında da böyleydi. Yine Bosch işçileri iki yıl kadar önce eyleme geçerken ilk yaptıkları işlerden birisi Renault işçilerinin desteğini aramak olmuştu. Son olarak Bosch'un etkisinin en çok hissedildiği fabrikaların başında Renault gelmiştir.

İşte bu koşullarda Renault'taki patlama beklenmedik bir olay değildir. Ama bir öfke patlaması biçiminde ortaya çıkmıştır. Elbette öznel müdahaleler ve yönlendirme çabası vardır. Fakat bu kadarı ne eylemin hazırlanmasında, ne de gidişatında belirleyici

bir rol oynamıştır. Renault işçileri asgari bir örgütlenme düzeyinden ve bilinçli bir önderlikten yoksun olarak üretimi durdurmak gibi zor bir eylem biçimine başvurmuşlardır.

Yine de Renault işçileri tümden hazırlıksız değildir. Mevcut koşullar yanında Renault işçileri günlerdir Türk Metalcileri yuhalama, ıslıklama vb. biçimlerde aralıksız protesto ederken aslında hem özgüven kazanıyor, hem de bilmeden mücadeleye hazırlanıyorlardı. Bosch işçilerinin yetki gaspı saldırısına karşı tok duruşu güçlü bir moral oldu ve ardından Arçelik işçilerinin eylemi örnek oldu. Bunun üzerine de Türk Metal'e yürüyüş kararı alındı. Karar alındı diyoruz ama hala da bu kararın kimler tarafından alındığı bilinmiyor, ayrıca böyle bir kararın olup olmadığı da tartışmalı. Çünkü ortada resmen ilan edilmiş bir eylem kararı yok.

Birleşik Metal cephesinden fabrika içerisinde bir çalışmanın olduğu sendikanın yöneticileri tarafından dile getirilmekle birlikte, bu kararda bir rol oynadıklarını iddia etmek için ortada somut bir kanıt yoktur. Diğer taraftan da Birleşik Metal yönetimi yürüyüşe destek vermekle birlikte, Renault ve diğer fabrikalarda istifaların gerçekleşmesini ne bekliyor ne de istiyordu. Çünkü sendika olarak olası bir hareketi kucaklayabilmeleri zordu. Bu nedenle hareketin bir kopuştan ziyade şimdilik Türk Metal'i baskı altında tutmasını istiyorlardı. Böylelikle şimdilik gerçekleşmesi pek olası görünmeyen yeni mevzilerden çok Bosch'u kazanmak mümkün olacaktı. Süreç boyunca tutumları da buna göre şekillendi. Açık çağrıdan desteğe, sonra savunma ve uzaktan izlemeye varan bir seyir izledi.

Bu koşullarda ani bir patlama biçiminde gelişen hareket, yine bilinçli ve örgütlü ifadeler kazanamadı. Her ne kadar talepler eylemin içerisinde netleşse de, eyleme yön verecek bir önderlik ekibi çıkmadı. Zaten eylemin başladığı bölümde ileri ve öncü diyebileceğimiz işçiler yoktu. Bu bölümdeki işçiler fitili ateşlerken diğer bölümler de zincirleme olarak harekete geçtiler. Hareket ani bir öfke patlaması biçiminde ortaya çıktı ama, yine de bilinçli ve ileri işçilerin katılımıyla yönlendirilebilme imkanları vardı. Fakat bunu yapabilecek işçilerin yeterli bilince ve deneyime sahip olmadıkları kısa sürede açığa çıktı. Bu işçiler eylemde inisiyatif almakla birlikte örgütlü bir güç ve önderlik edebilecek bir kapasite ortaya koyamadılar.

Eylemin gidişatına müdahale etmek üzere, bölüm temsilcilerinin içerisinde yer alabildiği geniş bir komite kurulabilirdi. Başladıktan sonra ise eylem Türk Metal'den kurtulmak hedefine ulaşıncaya kadar sürdürülmeliydi. Ancak işçilerin bilinç ve örgütlenme düzeyleri bunun için yeterli değildi. İçeride eylemi başlatan işçiler sayıca fazla olmakla birlikte ne yaptığını bilen kararlı bir önderlikleri yoktu. Diğer vardiyalardaki durum daha da kötüydü ve eylemcilerin onlarla irtibatları tümüyle raslantılara ve kişisel bağlantılara kalmıştı. Dışarıdan destek de parçalı ve zayıftı. İlk anda vardiyadan çıkan Bosch işçilerinin fabrika önüne gitme çabası Türk Metal'in çeteleri tarafından terör uygulanarak engellendi. Fabrika önüne ulaşan az sayıdaki ilerici ve devrimci ise yine bu çetelerin saldırısına uğradı.

Böylelikle eyleme geçen işçiler bekledikleri desteği göremeyince kendilerini tecrit edilmiş halde buldular. Eğer eylem sabaha kadar sürdürülebilseydi kuşkusuz ki destek ve dayanışma da güçlenecek, Renault'taki ateşin diğer fabrikalara sıçrama olasılığı da artacaktı. Ancak olmadı, üretimi durduran işçilerin solukları yetmedi, bilinç ve örgütlenme düzeyi yetersiz kaldı. Dışarıda işçilerin toplanmasını engelleyen Renault yönetimi ve Türk Metalciler içerideki önderlik boşluğunu değerlendirdiler. Türk Metal yöneticileri böylelikle saatler sonra eylem alanında göründüler, konuşmalar yaptılar, tehdit ettiler, işçilerin bazılarını koparıp götürdüler. En sonunda alanda 50-100 kadar kararlı işçi kaldı, ama onların da direnci çok geçmeden kırıldı. Böylelikle eylem sona ermiş oldu.

Bu aşamadan sonra fabrikadaki gidişat gündüz vardiyasındaki işçilerin tutumuna bağlıydı, ancak onlar birkaç saatlik iş durdurmanın ardından çalışmaya başladılar.

Düşmanın saldırıya geçmesi için uygun koşullar oluşmuş oldu. Böylelikle özenle öncü işçilerden seçilen bir grup işçi işten atıldı. İşten atma saldırısı fabrikada bir öfke dalgasına yol açarken, işten atılanların alacakları tutum yine de önemliydi. Bu aşamada yapılması gereken esas olarak fiili mücadelenin örgütlenmesiydi. Bu hem düşmanın saldırısını durdurabilir hem de içerideki dengeleri işçilerin lehine değiştirebilirdi. İşçilerin bilinç ve örgütlenme düzeyleri, öncülerin de önderlik kapasitelerinin yetersizliği, yer yer dışarıdan yapılan devrimci müdahaleye gösterilen gericilik harekete geçmeyi zorlaştırdı. Diğer taraftan Birleşik Metal de sorumluluk alabilir ve bu mücadeleye önderlik edebilirdi. Ama bunu yapmaktan uzak durdu.

Kuşkusuz ki bu saldırı karşısında tok bir yanıt verememek, gerek Renault işçileri gerekse de genel olarak metal işçilerinin Türk Metal çetesini sırtlarından atmak için verdikleri mücadelenin bundan sonraki seyrini etkileyecektir. Metal işçilerini moral bakımdan zayıflatıp, korkularını büyütebilecektir. Ama bu kadarı tek başına hareketin önünü almak için yeterli olmayacaktır. Bugün öfkenin patlamasına neden olan tüm sorunlar çözümlenmeden orta yerde durmaktadır. Metal işçileri burnundan solumaktadır ve olası bir satışı kabul etmemek konusunda genel bir duyarlılığa sahiptir. Bunun için taslaklara verilen tepki bir son değil sadece bir ilk prova sayılmalıdır.

Renault işçilerinin eylemi aynı zamanda başarmak için neye ihtiyaç olduğunu da tüm açıklığıyla ortaya koymuştur. Renault'a bakıldığında, başarmak için yaygın, donanımlı ve önderlik kapasitesine sahip komitelere ihtiyaç olduğu görülmektedir. Bu komiteler tek tek fabrikalarda olduğu gibi, olabildiğince fabrikalar arasında koordinasyonu sağlamak üzere daha genel ölçekte de kurulabilmelidir. Elbette sorun biçimsel olarak komiteler kurmak değil, Türk Metal çetesini yıkabilecek bir bilinç ve örgütlenme kapasitesine sahip olabilmektir. Bu ise bir yönüyle tüm işçileri tek bir yumruk gibi harekete geçirebilecek bir iç örgütlenmedir, diğer yönden nasıl ve hangi yönde hareket edileceğini bilmektir, başka bir yönden ise düşmanın baskı ve provokasyonlarına yanıt verebilecek politik, mali ve savunma yeteneklerine sahip olabilmektir.

Tüm bunlar ileri ve devrimci işçilerden başlayarak metal işçilerinin yapması gereken örgütlü hazırlığın kapsamına girmektedir. Fakat Renault deneyimi potansiyel olarak varolmakla birlikte ortada henüz böyle bir yetişmiş kuşak olmadığını göstermiştir. Demek ki mücadeleye hazırlık, aynı zamanda bu kuşağı çok yönlü bir eğitime tabi tutarak hazırlamak demektir.

Sınıf devrimcileri sürecin tüm aşamalarında politik bir taraf durumundaydılar. Sürecin böyle bir seyir izleyebileceğini aylar öncesinden öngördüler ve politik-pratik bir hazırlık içerisine de girdiler. Metal işçilerinin öfkesini büyütmek, MESS-Türk Metal'e yönelik eylemli çıkışlar gerçekleştirmek, patlaması muhtemel kendiliğinden çıkışlara bilinçli ve örgütlü ifadeler kazandırmak temel kaygılarıydı. Bu hedeflere bağlı olarak kesintisiz bir taktik politik-pratik müdahale çabası içerisinde oldular. Böylelikle hareketin içinde oldular, onu etkilediler. Ama onun seyrini belirleyebilecek, önderlik edebilecek bir kapasiteyi de ortaya koyamadılar.

Örneğin taktik politik planda sürecin başında metal işçilerini satış taslağı konusunda uyardılar, mücadeleye çağırdılar. Arçelik eylemi gerçekleşip diğer fabrikalarda da benzer bir arayış ortaya çıktığında, öfkenin Türk Metal'e yönelik olarak gösterilmesi, ancak hesaplaşma için yeterli bir hazırlığın olmadığı yerlerde kopuşun geciktirilmesi, ama bu sürecin fiilen Türk Metal'in fabrikalardaki otoritesini ortadan kaldıracak bir noktaya taşınması yönünde çağrılar yaptılar. Bunun için de birçok fabrikada olduğu gibi Renault'ta da işçiler fabrikada Türk Metal'i kaçacak delik aramak zorunda bıraktıklarında, bunun kalıcı mevziler biçimine dönüştürülmesini, yani Türk Metal üzerindeki basıncın sürdürülmesini, öte yandan da fabrikada olanaklı olacak her düzeyde komitelerin kurulmasını, alınması gereken tutum olarak tanımladılar. Buna rağmen

(Devamı s.15'de)

"25. Yıl: Devrime Hazırlanıyoruz!" Gecesi'ndeki konuşma...

Zor dönemde devrimin partisini inşa ettik!

*Almanya'nın Wupertall kentinde yapılan **"25. Yıl: Devrime Hazırlanıyoruz!"** gecesinde **TKİP** adına yapılan konuşmanın metnidir... Dinleyicilere hitap sözleri çıkarılmış, metne ara başlıklar konulmuştur...*

Yeni çizginin yaşam gücü!

Yirmibeş yıl önce yola, bir avuç insanla ama tümüyle yeni bir çizgi ile çıkmıştık. Bu çizginin gerçek yaşamda bir karşılığı olmasaydı eğer, biz şimdi çoktan yokolup gitmiş, yıllar öncesinden unutulmuş olurduk. Ama bu çizgi, ağır bir yenilgiyi izleyen bir muhasebe ve yeniden toparlanma döneminde, sol hareket bünyesindeki gerçek bir iç mücadelenin ürünü olarak ortaya çıkmıştı. Biz bu çizgiye, sol hareketimizi ağır ve kolay bir yenilgiye götüren yapısal zaafların eleştirisi ve sınıf devrimciliği doğrultusunda aşılması ile ulaşmıştık. Böyle bir çizginin siyasal yaşamda gerçek bir karşılığı vardı. Böyle bir çizginin büyük bir yaşam gücü, tarihsel dönemden gelen tüm güçlüklere rağmen, varolma gücü ve gelişme olanağı vardı.

Nitekim geride bıraktığımız yirmibeş yıl bütün açıklığı ile buna tanıklık etmektedir. Bu yirmibeş yıl içinde solun çok sayıda grubu yok olup giderken, ya da sonu gelmez tasfiyeci süreçler içinde tanınmaz hale gelirken, biz TKİP şahsında, Türkiye'nin devrimci geleceğini temsil eden dipdiri bir parti yarattık. TKİP bugün, devrimci çizgisi ile, sağlam temellere oturan devrimci örgütü ile, işçi sınıfıyla devrimci birleşme iradesi ve kararlılığı ile, devrimci direnişçi geleneği ile, devrimci moral değerleri ile, herşeyden de önemlisi, devrimci siyasal mücadeledeki ciddiyeti ve tutarlılığı ile, dostun düşmanın gözleri önündedir.

Zor dönemin büyük başarısı!

Bunun anlamını ve değerini tam olarak görebilmek için, bizim içinde doğduğumuz ve geliştiğimiz tarihi koşulları gözönünde bulundurmak, özellikle önem taşımaktadır. Bizim siyasal mücadele sahnesine çıktığımız evre, insanlık tarihinin en karanlık dönemlerinden biridir. Bu, toplamında dünya ölçüsünde bir sosyal durgunluk ve siyasal gericilik dönemidir. Bu, 20. yüzyılda elde edilmiş devrimci kazanımların dünya

ölçüsünde yitirildiği, devrim dalgasının dibe vurduğu, devrimden kaçışın, davayı terkedişin, dönekliğin kitlesel bir hal aldığı bir dönemdir. Bu, burjuva gericiliğinin dizginlerinden boşaldığı, tüm dünyayı gerici bir siyasal atmosferin kapladığı, işçi sınıfı ve emekçilerin kazanımlarının sistemli bir biçimde gaspedildiği genel bir karşı-devrim dönemidir. Bütün bunlara ek olarak bu, Türkiye toplumunun kudurgan bir şovenizmin ile dinsel gericiliğin kıskacında soluk alamaz duruma düşürüldüğü bir dönemdir.

Böylesi bir tarihi dönemde, değil yeni temeller üzerinde sağlam devrimci bir örgüt yaratmak, varolanı yaşatmak bile kolay değildir. Nitekim varolanlar yaşayamadılar; ya tasfiye olup gittiler, ya da devrimci kimliklerini yitirerek düzenin icazet alanına kaydılar, yasal parti ve çevrelere dönüştüler.

Komünistler TKİP'yi işte böyle bir dönemde inşa ettiler! Tarihi açıdan bu alabildiğine zor dönemin bütün güçlüklerine göğüs gererek her cephede sağlam durdular. Yeni bir kimlik, yeni bir gelenek, yeni bir kültür yarattılar. Türkiye'de ilk kez olarak TKİP şahsında, devrimci teoriyi, devrimci programı, devrimci taktiği, devrimci örgütü ve devrimci moral değerleri birleştiren ve bütünleyen, tüm bunları devrimci sınıf çalışması içinde maddi bir güce dönüştürmeye çabalayan, böylece tüm gelişimini proleter sınıf devrimciliği çizgisine oturtan bir parti inşa ettiler.

Sistemin çok yönlü bunalımı!

Komünistler bütün bunları zor bir tarihi dönemde başardılar ama bu dönemin de artık sonuna gelmiş bulunuyoruz. Artık önümüzde yeni bir dönem uzanıyor, insanlık artık yeni bir tarihi dönemin içine girmiş bulunuyor. Bu, yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemidir.

Üç yıl önce toplanan TKİP III. Kongresi bu yeni tarihi dönemi, şu veciz sözlerle özetledi:

"İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek, yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin, kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı, bir kez daha devrimler olacaktır..."

Yeni tarihi dönemin bunalımlar ve savaşlar boyutu üzerinde bugün artık bir tartışma kalmamıştır. Bunlar bugününü dünyasının en temel, en göze batan gerçekleridir. Bugün kapitalist dünya sistemi çok yönlü bir bunalımın pençesinde kıvranmaktadır. Herkesin çıplak gözlerle izleyebildiği, daha çok ekonomik ve mali bunalımdır. Oysa gerçekte bunalım çok yönlü, çok boyutludur. Siyasal, sosyal, kültürel ve ekolojik boyutlarıyla bir bütündür. Bunları sistem bünyesindeki hegemonya bunalımı tamamlamaktadır.

Ve biz, 20. yüzyıl tarihinden çok iyi biliyoruz ki, kapitalist dünya sisteminin çok yönlü bunalımı, beraberinde tırmanan bir militarizmi, artan bir silahlanma yarışını ve birbirini izleyen gerici savaşları getirir. Günümüz dünyasının bir öteki temel gerçeği, tamı tamına bunlardan oluşmaktadır. Militarizm bir kez daha çığrından çıkmıştır. Büyük emperyalist devletler arasında hummalı bir silahlanma yarışı var. Bunları ise birbirini izleyen ve giderek de olağanlaşan emperyalist müdahaleler, savaşlar ve işgaller serisi tamamlamaktadır.

Özetle, yeni bir bunalımlar ve savaşlar dönemine girmiş bulunduğumuz konusunda artık hiçbir tartışma yoktur. Sorun, buna devrimler halkasının eklenip eklenmeyeceğidir. İnsanlığın yeni bir devrimler dönemine girip girmeyeceğidir.

Gelmekte olan yeni devrimler dönemi!

Bilimsel bakış ve tarihsel deneyim bize, kapitalist sistemi çok yönlü bunalımlara ve savaşlara sürükleyen dinamiklere tam da devrimleri hazırlayan dinamiklerin eşlik ettiğini bütün açıklığı ile göstermektedir. 20. yüzyıl tarihi bu konuda fazlasıyla açık ve öğreticidir. Fakat biz bu konuda bizzat günümüz dünyası üzerinden günden güne çoğalan somut verilere

sahibiz.

1980'lerin başından alırsak, tam otuz yıldır dünya ölçüsünde işçi sınıfına ve emekçilere adeta kan kusturulmaktadır. Ellerindeki kazanımlar sürekli biçimde gaspedilmekte, çalışma ve yaşam koşulları sürekli biçimde kötüleşmekte, işsizlik artmakta, yoksulluk katmerleşmektedir. Bunun bir yerden sonra kendini, büyüyen bir toplumsal hoşnutsuzluk ve giderek militanlaşan geniş çaplı kitle hareketleri olarak dışa vurmaması olanaksızdı.

Nitekim günümüz tablosu gözler önündedir. Bugün dünyanın dört bir yanında geniş çaplı sosyal hareketlenmeler, giderek sertleşen sınıf mücadeleleri, sayısız biçimler içinde kendini gösteren kitle hareketleri vardır. Ve daha da önemlisi, hiçbir ülke bunun dışında kalmamakta, kalamamaktadır. Yalnızca Tunus'tan Mısır'a, ya da Yunanistan'dan İspanya'ya değil, fakat ABD ve İngiltere'den İsrail'e kadar bunun böyle olduğunu görüyoruz. Her yerde sosyal sorunların ve politik baskıların ezici ağırlığı dayanılmaz sınırlara varmıştır ve bu beraberinde geniş işçi ve emekçi katmanların patlamalı tepkilerini getirmektedir. Proleter kitle hareketleri ve halk isyanlarına varan toplumsal patlamalar birbirini izlemektedir.

Bilimden ve tarihin verilerinden biliyoruz ki, devrimler bir anda gelmezler. Devrimler uzun dönemli toplumsal birikimlerle derinden derine oluşurlar. Sıradan grevlerden geniş çaplı toplumsal hareketlenmelere kadar bir dizi gelişme safhasından geçerek adım adım mayalanır, güç toplar, zaman içinde olgunlaşırlar. Ve nihayet, bir dizi etkenin kesiştiği özel bir tarihsel momentte büyük toplumsal depremler olarak patlak verirler.

Bugün dünya ölçüsünde izlediğimiz geniş çaplı toplumsal hoşnutsuzluklar, çok çeşitli biçimleriyle kitlesel hareketlilikler, yer yer halk isyanlarına varan mücadeleler, tümü birarada, yeni bir devrimler döneminin yakınlaşmakta olduğunun dolaysız göstergeleridir. Bunlar büyük toplumsal devrimlerin bugünden kendini hissettiren öncü sarsıntılarıdır. Öncü sarsıntılar çoğalıyor, yayılıyor, en umulmadık ülkeler üzerinden kendini gösteriyorsa, biliniz ki insanlık yeni bir devrimler dönemine de adım adım yakınlaşıyor.

TKİP devrime hazırlanıyor!

Yeni bir devrimler dönemi gelecektir, bizim bundan zerre kadar bir kuşkumuz yok. Bu, bizim için bir inanç ya da temenni değil, fakat bilimsel bir değerlendirme, bundan çıkan temel önemde bir sonuçtur.

Ve yeni bir devrimler dönemi gelmekte ise eğer, devrimci partinin görevi buna çok yönlü olarak hazırlanmaktır. Her alanda ve her düzeyde. Ve TKİP'nin yıllardan beridir tüm yönelimi bu eksene oturmaktadır. O kendini tüm cephelerde devrime hazırlamaktadır.

Devrime hazırlanmak, kuşkusuz çok yönlü, çok boyutlu bir sorundur. Biz burada en hayati ve tayin edici iki boyutuna işaret etmekle yetineceğiz. Bunlardan ilki devrimci örgüt, ikincisi devrimci sınıftır, yani işçi sınıfının devrime hazırlanmasıdır. Devrimler tarihi bize göstermektedir ki, devrimci örgüt ve devrimci sınıf, toplumsal patlamaları devrime doğru büyütmenin ve devrimi zafere ulaştırmanın olmazsa olmaz koşullarıdır.

Bundan üç yıl önce toplanan TKİP III. Kongresi bu temel önemde gerçeği "Parti, sınıf, devrim!" şiarıyla özetlemişti. Kısa bir süre önce toplanan TKİP IV. Kongresi ise bu şiarı şöyle yorumladı: "Bu şiar devrimci parti ile devrimci sınıfın organik birliğini vurgulamakta, bunu da devrimin kendisine ve elbette ki zaferine bağlamaktadır. Böylece hem bugünün en temel, en öncelikli görevine, yani devrimci parti ile sınıfın devrimci birliğine; hem de bunun, devrimin zaferinin biricik gerçek güvencesi olacağı olgusuna, bir arada işaret etmektedir."

Biz ise bu temel önemde düşüncelere buradan şunu ekliyoruz: Devrim mi istiyorsunuz? O halde tepeden tırnağa devrimci bir örgüt yaratınız ve onu işçi sınıfı içinde etekemiğe büründürmeye bakınız!

TKİP tam da bunu yapmaktadır!

TKİP her alanda devrime hazırlanmaktadır!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

24 Kasım 2012

25. Yıl etkinliğine mesajlardan...

Yurtdışı parti etkinliğine gönderilen mesajları kısaltarak yayınlıyoruz...

Her alanda devrime hazırlanıyoruz!

Sermaye devletinin içerde ve dışarıda saldırganlığını artırdığı, "İşçilerin birliği halkların kardeşliği"nin kendisini yakıcı bir ihtiyaç olarak ortaya koyduğu bir dönemden geçiyoruz. Sınıf devrimcileri, yıllardır döne döne önemine işaret ettikleri bu şiarı bugün *"Yeni döneme her alanda devrimci hazırlık!"* şiarı ile birleştiriyorlar.

Biz komünistler şehit yoldaşlarımızdan aldığımız güçle işçi sınıfını öncüsü ile buluşturma, sosyalizm ile işçi sınıfını birleştirme mücadelesinde kızıl bayrağı en yükseklerde dalgalandıracağız. İşçi sınıfını sermaye iktidarının karşısına bağımsız örgütlü bir güç olarak çıkaracağız ve kapitalizmi tarihin mezarlığına gömeceğiz.

Ankara İl Komitesi

Gücümüzü 25 yıllık birikimden alıyoruz!

Zorlu bir tarihsel dönemde sağlanan 25 yıllık birikim işçi sınıfının bağrında devrimci partiyi örgütleme sürecidir. Bu süreç içerisinde devrimci teorik gelişme sağlam bir devrimci örgüt temeliyle birleştirilmiş ve bu iki alandaki gelişme işçi sınıfını devrimcileşme sürecine tabi kılınmıştır. 25 yıl önce yola çıkan komünistler, bu yolda büyük bir kararlılıkla yürüyerek, geleceği devrimci bir tarzda kucaklamanın maddi koşullarını yaratmışlardır.

İlimizde işçi sınıfı cephesinden yaşanan gelişmeler, özelde Bosch ve Renault örnekleri de, partinin doğru yolda olduğunu kanıtlamaktadır. Ama aynı zamanda partiyi her alanda, ama özellikle de sınıf çalışması alanında güçlendirme ihtiyacının ne kadar yakıcı bir tarihsel sorumluluk olduğunu göstermektedir.

Biz Bursa'dan komünistler olarak, tüm güç ve enerjimizle sınıf mücadelesinin güncel ve tarihsel görevlerini omuzlamak iddiasındayız. Gücümüzü 25 yıllık birikimden alıyor, geleceğe güvenle yürüyoruz. Bu bu duygu ve düşüncelerle yoldaşça selamlarımızı iletiyoruz.

Bursa'dan komünistler

Zor olanı başardık!

Büyük Ekim Devrimi'nin 95., komünist hareketin 25. yılını kutluyoruz. 25 yılın birikim ve coşkusuyla yeni Ekimler'e hazırlanıyoruz.

Hareketimiz zor olanı başarmıştır. Uzun yılları bulan büyük bir emek ve çaba ile devrim davasını bu topraklarda güvence altına alacak silahı yaratmıştır. Bu silah partidir ve devrim davasının en büyük kazanımıdır. Bu, geçmiş kuşakların ödediği büyük bedellerin, gösterdikleri fedakarlıkların, sergiledikleri yiğitliklerin boşa gitmediğinin göstergesidir.

Trakya'dan komünistler

Artık çok daha güçlüyüz!

Tarihin kızıl sayfalarına sarı nakışlarla işlediğimiz 25 yıllık süreç boyunca devrim ve sosyalizmin yegâne temsilcisi olduk. Bugün de öyleyiz. Üstelik artık çok daha güçlü, çok daha birikimli ve deneyimliyiz. 25 yıllık tarihimize yaslanarak devrim ve sosyalizm kavgasına daha sıkı

sarılacak, IV. Kongre'mizden aldığımız güçle partimizin sesini daha geniş kitlelere taşıyacağız.

Komünist basın çalışanları

Devrimci hazırlığımızı sürdürüyoruz!

Komünist hareket partimizi inşa ederek tarihsel görevini yerine getirmiştir. Partimiz dünyada ve ülkemizdeki gelişmeler üzerinden devrime hazırlığı her alanda ve cephede hızlandırma-güçlendirme çağrısını yükseltmiştir. Bizlere düşen görev, bu çağrıyı bir bayrak gibi gönderde dalgalandırmaktır.

Devrime hazırlığın en önemli ayaklarından biri devrimci teoriyle donanmış, devrimci pratiği her geçen gün güçlendiren ve geliştiren, geniş politik inisiyatifle çalışan yerel örgütlerdir. Bu bilinçle devrimci hazırlığımızı sürdürüyoruz. Bunu başardığımızda partiyi sınıf içinde önemli bir güç haline getirmiş olacağız. En acil ve öncelikli görevimiz budur.

Gaziosmanpaşa'dan komünistler

Biz kazanacağız!

95. yılında Ekim Devrimi hala dünya devrimci hareketine, işçi ve emekçilere yol göstermeye devam ediyor. Ekim'in yolundan yürüyen partimiz, bugün sağlam bir ideolojik temele, devrimci bir örgüte ve kendi değerler sistemine sahiptir. Partimizin önündeki görev sınıfı partiye kazanmak, partiyle devrime önderlik etmektir. Parti son kongresiyle birlikte bu hedefe kilitlenmiştir.

Kartal'dan komünistler olarak, bu bakışla işçi ve emekçilere gitmekte, onları partiye kazanmaya çalışmakta ve partinin şiarlarını bölgemizin dört bir tarafına taşımaktayız. Biliyoruz ki, eninde sonunda kazanan devrim davası olacak! Biz kazanacağız!

Kartal'dan komünistler

Yaşasın parti, sınıf, devrim, sosyalizm!

Habip, Hatice, Alaattin yoldaşların kentinden merhaba! Şehit yoldaşlarımızın devrimci emeğinin yok edilemediği Çiğli, Menemen, Aliağa havzasından, komünist hareketin 25. yılı vesilesiyle Yurtdışı Örgütümüzün düzenlemiş olduğu geceyi yoldaş sıcaklığımızla selamlıyoruz. 25 yıllık birikimimizden aldığımız güçle, *"Yaşasın parti, sınıf, devrim, sosyalizm!"* diyoruz.

Çiğli, Menemen, Aliağa'dan komünistler

Devrime hazırlanıyoruz!

Önümüzdeki süreç artık komünistlerin rollerini oynayacakları, işçi sınıfının eylemine yön verecekleri bir süreç olacak. Türkiye topraklarında bu kudrete sahip yegane güç olan partimiz, bayraklaştırdığı "devrime hazırlanıyoruz" şiarıyla, tarihin komünistlere yüklediği görev ve sorumlulukların farkındadır. Bu görev ve sorumlulukla tarihin akışına yön verecek olan bizler, Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan yeni Ekimler'i yaratabilmek için devrime hazırlanıyoruz.

Manisa'dan komünistler

Geleceği kucaklayacağız!

Genç komünistler, partinin 25 yıllık birikimine yaslanarak, önümüzdeki süreçte gençliği devrime kazanma çabasını güçlendirecekler. Partinin birikimini özümseyerek, partiyle her alanda bütünleşecek, komünist gençlik örgütünü geliştirecekler.

Ancak böylelikle gençliğin devrimci ve kitlesel hareketini yaratabilecek, gençliğin devrimci özlemlerinin taşıyıcısı olabileceğiz. 25 yıllık birikimin verdiği güçle bunu başaracak, geleceği kucaklayacağız.

Genç Komünistler

kazanmalıyız.

Bu gerçekliğin altını partimiz önemle çizmiştir. Devrimci partilerin en önemli görevi bu hazırlığı gerektiği gibi gerçekleştirmektir. Devrimci bir partinin ve devrimci hazırlığının olmadığı bir yerde, kitlelerin düzen karşıtı öfkesi, gerici düzen güçleri tarafından bastırılmakta ve kontrol altına alınmaktadır. Mısır ve Tunus bunun somut göstergesidir.

Dostlar, yoldaşlar,

Bizler IV. Kongre'mizin yol göstericiliğinde devrimci hazırlığımızı sürdürüyoruz. Türkiye proletaryasının tarihteki şanlı yerini alması için bu hazırlığın yaşamsal olduğunun bilincindeyiz.

Devrimci hazırlığın bir sonraki aşaması ise devrime yürümektir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerini parti bayrağı altında birleştirmek, devrim yürüyüşümüzün temel yapı taşıdır.

Partimiz bu gerçekliğe ulaşmaya her zamankinden daha da yakındır. IV. Kongre'den aldığımız güçle devrime hazırlanıyoruz. Devrim hazırlığımızı devrim yürüyüşüne dönüştürmek için partinin düşünsel birikimini kavramanın, devrimci örgütte ısrar etmenin, devrimci pratiği güçlendirmenin ve sınıfla devrimci bütünleşmenin yaşamsal olduğunu sınıflar mücadelesi bizlere defalarca göstermiştir.

Yurtdışında partimizin devrimci hazırlığını gerçekleştiren yoldaşlarımız ile destek sunan dostlarımıza çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın IV. Kongre'miz!

TKİP İstanbul İl Komitesi

Ekim davası bu topraklarda 25 yıldır yaşıyor!

Komünist hareketin 25., Partimizin 14., Ekim Devrimi'nin 95. yılını kutlamanın mutluluğu ve kıvancıyla, Yurtdışı Örgütümüz tarafından düzenlenen "Devrime hazırlanıyoruz!" etkinliğini coşkuyla selamlıyoruz!

Dostlar, yoldaşlar!

Siyasal yaşamda hiçbir şey boşluktan doğmaz, yoktan varolmaz. Ve bir ihtiyaca yanıt vermediği koşullarda özel çaba ve gayretlerle yaşatılamaz. Ekim davası bu topraklarda 25 yıldır yaşıyor. Ters akıntılara, yönünü şaşırmış rüzgarlara, engebeli yollara rağmen yürüyor, büyüyor ve gelişiyor.

EKİM, yenilgiler döneminde, tam da o yenilgilerin nedenlerini sorgulamanın ürünü olarak doğdu. Ekim Devrim'inden geriye kalan yozlaşmış yapıların da yıkıldığı bir sırada, ***"Yeni Ekimler için ileri!"*** şiarını yükseltti. Yaşanan yenilgilerde yeni zaferlerin derslerini gördü. Bir dönem kapanırken, yeni bir dönemin başladığının açık bilinciyle hareket etti. İnsanlığa yıkımdan başka bir şey sunamayan kapitalist sistemin onulmaz çelişkilerinin yeni devrimci yükselişlere yol açmasının kaçınılmaz olduğu bilimsel gerçeğini hep vurguladı. Dünya yeniden devrimci yükselişlere tanık olacaktı.

İşte bugün o aşamaya doğru yürüyoruz. Avrupa'da, Ortadoğu'da, Latin Amerika'da duyulan ayak sesleri yeni bir devrimci yükselişin habercileridir. Dünya ölçüsünde sosyal yıkım korkunç boyutlara ulaşırken, emperyalist saldırganlık dizginlerinden boşalırken, tüm kapitalist dünya ağır bir ekonomik bunalımın etkileri altında sarsılırken, Yeni Ekimler'in kaçınılmaz olduğu bir yeni safhaya doğru ilerliyoruz.

Fakat tarih ve bilim bize diyor ki; "Ne kapitalizm kendiliğinden yıkılır, ne de devrimci yükselişler kendi başına zafere ulaşır! Devrim, örgütlü hazırlık işidir!" Şimdi adımlarımızı hiç olmadığı kadar sıklaştırmanın, 25 yıllık örgütlü hazırlığımızı yeni bir düzeye ulaştırmanın, partimizi her açıdan büyütüp güçlendirmenin vaktidir. Devrime hazırlanmanın vaktidir.

TKİP İzmir İl Komitesi

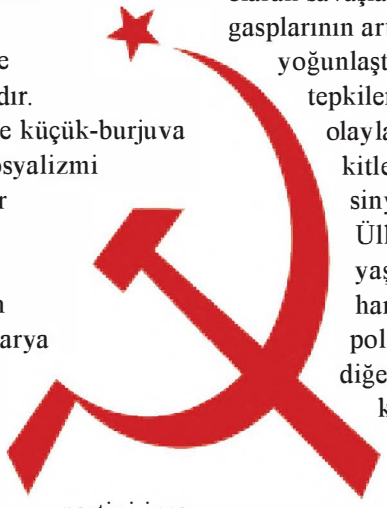
IV. Parti Kongresi'nden aldığımız güçle devrime hazırlanıyoruz!

Almanya'nın Wupertall kentinde yapılan 25. Yıl gecesine TKİP İstanbul İl Komitesi tarafından gönderilen mesajdır...

Merhaba dostlar, yoldaşlar!

Komünist hareketin 25. yılı vesilesi ile gerçekleştirdiğiniz etkinliği en içten devrimci duygularımızla selamlıyoruz.

Komünist hareket dünyada ve Türkiye'de tasfiyeciliğin moda olduğu, devrimci olan bütün değerlerin terk edildiği bir dönemde mücadele sahnesine çıktı. EKİM'in çıkışı emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı Türkiye topraklarından bir başkaldırıdır. Aynı zamanda tasfiyeciliğe ve küçük-burjuva halkçılığa karşı proletarya sosyalizmi temelinde açılmış ihtilalci bir bayraktır.

Komünistlerin mücadele sahnesine ilk çıktıkları andan beri dalgalandırdıkları proletarya sosyalizminin ihtilalci bayrağı partili düzeyle daha ileriye taşınmıştır. Parti inşa örgütü olarak EKİM devrimci ihtilalci partiyi inşa ederek tarihsel görevini layığı ile yerine getirmiştir.

Partinin inşa edilmesiyle, EKİM'in yılları bulan mücadele deneyimi ve birikimi üzerinden şekillenen devrimci teori, devrimci pratik ve devrimci örgüt alanında yaratılan değerler güvenceye alınmıştır.

Partimiz proletarya sosyalizmini kurma mücadelesinde bu topraklardaki en önemli kazanımdır.

Bu kazanım marksist dünya görüşünü özümsemiş, ihtilalciliği varlık yokluk meselesi saymış komünistlerin elinde her geçen gün daha da büyüyor. IV. Kongre'miz ve son beş yılda gerçekleştirilen parti etkinlikleri bunun somut göstergeleridir.

Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin çok yönlü krizinin derinleştiği ve çözüm olarak savaşlara başvurduğu, sosyal hak gasplarının arttığı, baskı ve devlet terörünün yoğunlaştığı dünyamızda geniş kitle tepkileri de açığa çıkıyor. Dünya olaylarının seyri bu tepkilerin kitlesel boyutlar kazanacağının sinyallerini şimdiden veriyor. Ülkemizde de benzer gelişmeler yaşanıyor; bir yandan Kürt hareketi üzerindeki baskı ve imha politikaları devam ettirilirken, diğer yandan işçi ve emekçilerin kazanılmış hakları gasp ediliyor. En ufak hak talepleri dahi devlet terörü ile bastırılmaya çalışılıyor. Kadınlar, gençler ve diğer kesimler de devletin baskı ve teröründen nasiplerini alıyorlar. Gerici uygulamalar her geçen gün daha da arttırılıyor. Sermaye devleti ve hükümeti bölgede emperyalizmin hizmetinde kirli savaş hazırlıklarını sürdürüyor. Bu tablo ise işçi ve emekçilerde öfke birikimine neden oluyor. İşte devrime hazırlanmak böylesi bir sürecin bize dayattığı bir zorunluluktur. Bizler de bu gerçeklikten yola çıkarak kitlelere devrimci önderlik yapabilme kapasitesini her alanda

(Devamı s.31'de)